

Copyright Tampere

The City Portrayed in the Art of Jari Arffman and Timo Vuorikoski
Jari Arffmanin ja Timo Vuorikosken Tampere-aiheista taidetta

Savupiiputeollisuutta
Chimney industry

Copyright Tampere

The City Portrayed in the Art of
Jari Arffman and Timo Vuorikoski

Jari Arffmanin ja Timo Vuorikosken
Tampere-aiheista taidetta

Contents | Sisälllys

Exhibition and catalogue has been sponsored by
Näyttelyä ja luetteloa ovat tukeneet

 ARJA RAUKOLA OY -hyvä editör-	 AAMULEHTI	 BART®	 YLE TV2
 Bodycote	 KEHYKSET TAIDE malkki TAIDE KEHYKSET	 ArtArffman	 AGCO GREAT POWER
 metso	 TT GASKETS TAMPEREEN TUURITEOLLISUUS OY	 CANSON® INFINITY	 TREDEA
 MOLOK®	 PIRKANMAAN LIITTO	 Hopeavedos www.hopeavedos.fi	 SOKOS HOTELS LYSEI TAMPERE VILKA - TAMPERE
	 Tampereen KAUPPAKAMARI	 TASOWHEEL	 VEXVE

MAKING TAMPERE KNOWN Taina Myllyharju	7
TAMPERETTA TUNNETUKSI Taina Myllyharju	11
FREEDOM WITH TRADITION Pekka Helin	15
UAPAUSTRADITION Pekka Helin	21
URBAN REALISM AND ROMANCE - Jari Arffman's Studies of Tampere Uirpi Nikkari	57
ARKIREALISMIA JA ROMANTIikkaA - Jari Arffmanin tamperelaisaiheita Uirpi Nikkari	63
BART Asko Mäkelä	69
BART Asko Mäkelä	75
COPYRIGHT TAMPERE MANIFESTO Timo Uurikoski Jari Arffman	99
COPYRIGHT TAMPEREEN MANIFESTI Timo Uurikoski Jari Arffman	102
Jari Arffman CU	104
Timo Uurikoski CU	105

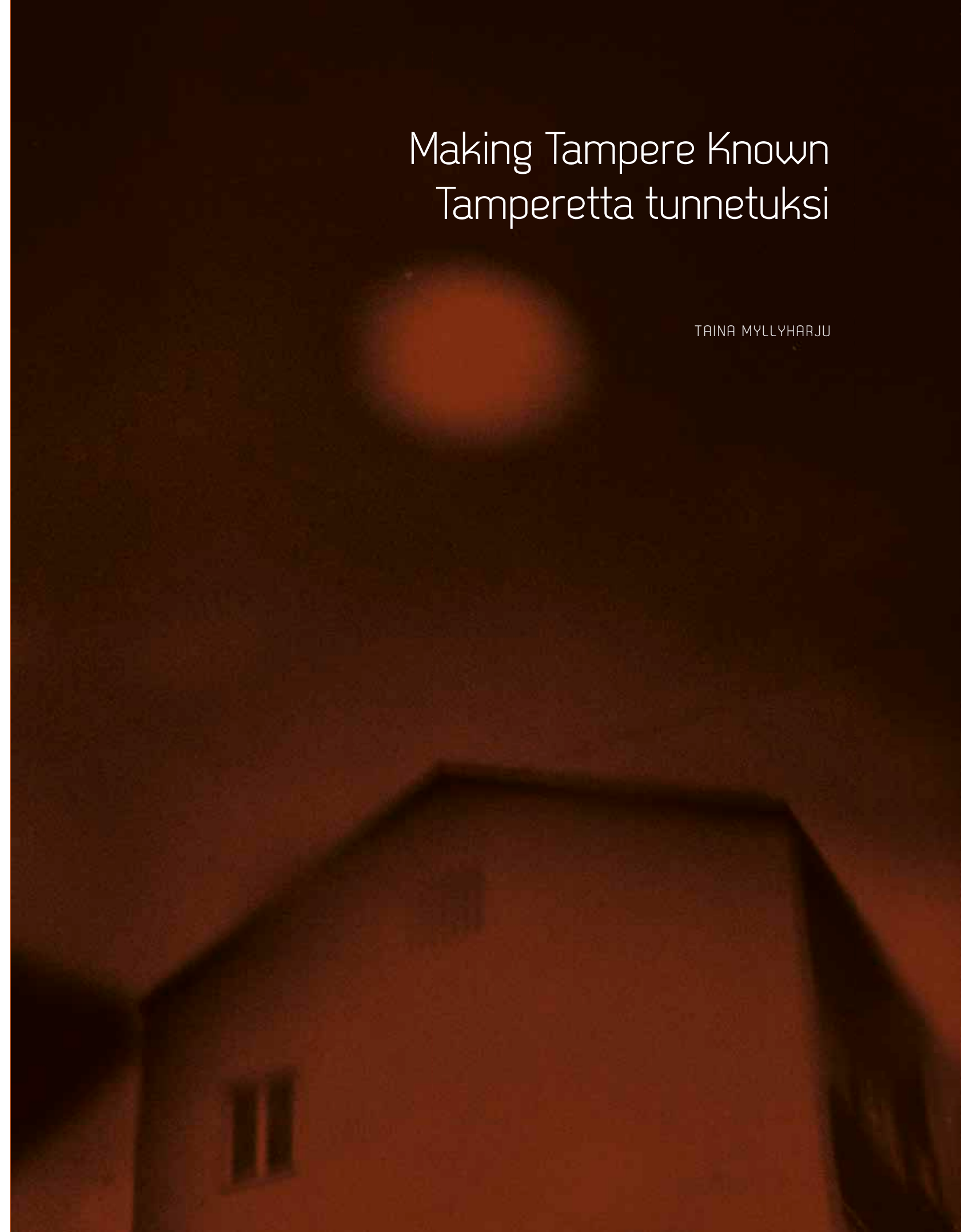

Lane of white lights
Valkoisten lyhtyjen alue

JARI ARFFMAN
Lane of white lights from series Moods
Valkoisten lyhtyjen alue sarjasta Tunnelmia
2004
Pigment inkjet print
Pigmenttimustetuloite
140 x 98 cm

Making Tampere Known Tammeretta tunnetuksi

TAINA MYLLYHARJU

Making Tampere Known

JARI ARFFMAN
Chimney industry from series Moods
Savupiipputeollisuutta sarjasta Tunnelmia
2004
Selenium sulfide toned gelatin silver print
Seleenisulfidisävytetty hopeagelatiinivedos
36,5 x 54,5 cm

The city of Tampere was born on the banks of the Tammerkoski Rapids between two large lakes 232 years ago. With time, a number of factories were built along the rapids, and their names are still familiar to the people of present-day Tampere from districts named after them and from the trademarks on towels and bed linen. Over the years the town has grown and expanded, but the heart of this, the second largest urban population centre in Finland, is still located around the former Finlayson and Tampella mills, with redbrick factories all around and tall smoke-stacks towering over it.

Tampere is one of a chain of old industrial cities in Europe, a group defined by the "mother of all industrial cities", Manchester in Britain. Among the cities twinned with our own Manchester (or *Manse* as Tampere is popularly known in Finnish) are Chemnitz and Essen, which have also been nicknamed after Manchester. And certainly all these towns have a lot in common.

Out of this common past and numerous other similarities it has been easy to create various forms of co-operation in the fields of both business life and cultural exchange. Recent years have also seen a flourishing exchange of exhibitions between these cities. In connection with these, both the services provided by Tampere museums generally and by Tampere Art Museum in particular have explored different ways of engaging in co-operation and exchanging cultural experiences. By assembling an exhibition of works dealing specifically with Tampere by two local artists with the intention of showing them in different countries, Tampere Art Museum wishes to be a part of this pan-European "Mancunian" tradition.

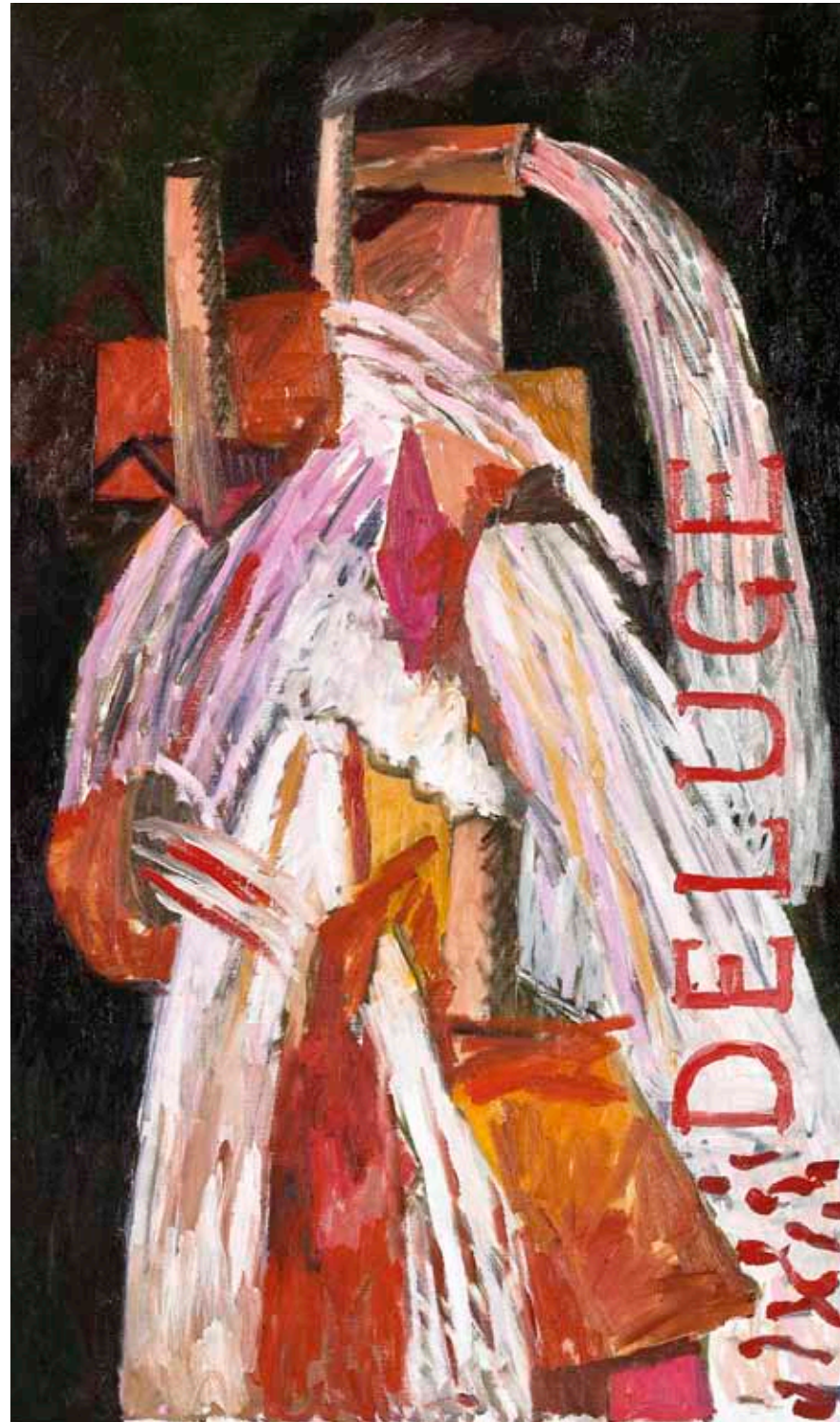
The paintings of Timo Uurikoski (b. 1945 in Helsinki) depict Tampere as it was and still is, giving it a manly and virile aspect. Uurikoski has depicted his home town from on high with broad brush strokes, deferring to the modernist traditions of art. In Uurikoski's pictures, Tampere is no refined Paris or romantic Venice but an urban machine dominated by huge mills and towering smoke-stacks. There's no shilly-shallying in this city, which looks boldly to the future.

The black and white photographs of Jari Arffman (b. 1965 in Kajaani) look right inside the city, penetrating into the daily life of the people and revealing the rotten nature of work. In Arffman's works, people look confidently straight at the camera; they exist in the here and now; they seem to be saying "This is me. Take it or leave it." The photographs touch the viewer with their honesty, while the monochrome emphasizes the baldness of the message. On the other hand, the environment in the black and white landscapes appears a shade more romantic than these rather mundane places are in reality.

Uurikoski and Arffman make an excellent pair. At first sight they wouldn't appear to have much in common. But they've both seen a lot of the world. Uurikoski studied at the Fine Arts Department of Helsinki University and was Director of the Sara Hildén Museum in Tampere; Arffman studied international relations and social science at Tampere University and has been a journalist and photojournalist. Both have worked as visual artists for several decades. Their backgrounds and experiences in life have probably served them well in the sense that they can both examine their present home town analytically, admire it and depict what they see, each in his own way. The result is a new kind of image of the city, indeed a history of the city, for which we can easily find similar features in the history of other old industrial towns. The *Copyright Tampere* exhibition represents the cultural history of its own age to the highest degree. It also makes its own contribution to celebrating the 80th anniversary of Tampere Art Museum.

Tampere, 17/11/2011

Taina Myllyharju
Director
Tampere Art Museum

TIMO VUORIKOSKI
Deluge
2008
Oil on canvas
Öljyväri kankaalle
110 x 66 cm

Tamperetta tunnetuksi

Tampereen kaupunki syntyi 232 vuotta sitten Tammerkosken rannalle, kahden järven väliin. Kosken partaalle nousi ajan myötä teollisuuslaitoksia, joiden nimet ovat meille tämän päivän tamperelaisille tuttuja sekä kaupunginosina että pyyhkeiden ja vuodevaatteiden nimilapuista. Kaupunki on kasvanut ja laajentunut vuosien mittaan, mutta Suomen toiseksi suurimman väestökeskittymän ydin on yhä alkuperäisellä paikallaan, Finlaysonin ja Tampellan ympärillä, punatiilisten rakennusten ympäröimänä, korkeiden savupiippujen varjossa.

Tampereen kaupunki kuuluu vanhojen eurooppalaisten teollisuuskaupunkien ketjuun, siihen joukkoon josta puhutaan, kun viitataan kaikkien teollisuuskaupunkien ”äitiin” Ison-Britannian Manchesteriin. Meidän oman Mansemme ystävyyskaupungeista muun muassa Chemnitz ja Essen ovat myöskin saaneet liikanimikseen Manchester ja kaikilla näillä kaupungeilla onkin paljon yhteistä.

Tästä yhteisestä menneisyydestä ja lukuisista vertauskohdistusta on ollut helppo rakentaa yhteistyön muotoja niin elinkeinoelämän kuin kulttuurivaihdonkin merkeissä. Viime vuosina kaupunkien välillä on virinnyt myös vilkasta näyttelyiden vaihtoa. Näissä merkeissä sekä Tampereen museopalvelut kokonaisuudessaan että Tampereen taidemuseo ovat miettineet erilaisia tapoja tehdä yhteistyötä ja vaihtaa kulttuurikokemuksia. Koostamalla kahden tamperelaisen kuvataiteilijan Tamperetta käsittelevistä teoksista näyttely, joka on suunniteltu myös kansainväliseksi kiertonäyttelyksi. Tampereen taidemuseo on halunnut olla osana yleiseurooppalaista ”manselaista” perintöä.

Taidemaalari Timo Vuorikosken (s. 1945 Helsinki) maalaukset esittelevät Tamperetta ennen ja nyt, ulkoiselta olemukseltaan varsin miehekkäänä ja viriilinä. Vuorikoski on kuvannut kotikaupunkiaan ylätalmoista ja suurella siveltimellä, modernistisia kuvataiteen perinteitä kunnioittaen. Tampere ei Vuorikosken kuvissa ole mikään hienohelmojen Pariisi eikä romanttinen Venetsia, vaan isojen tehtaiden ja korkeiden savupiippujen hallitsema kaupunkikone. Tässä kaupungissa mennään eikä meinata ja katsotaan rohkeasti tulevaisuuteen.

Jari Arffmanin (s. 1965 Kajaani) mustavalkoisissa valokuvissa puolestaan näkee tehdaskaupungin sisälle, niissä tunkeudutaan ihmisten arkeen ja työn raadollisuuteen. Arffmanin kuvissa ihmiset katsovat suoraan ja luottavaisesti kameraan, ovat läsnä tässä ja nyt, tuntuvat sanovan, että: ”Tässä minä olen, ota tai jätä”. Kuvat koskettavat sillä rehellisyydellä mitä ne ovat, mustavalkoisuus korostaa sanoman yksinkertaisuutta. Toisaalta, mustavalkoisissa maisemakuvissa ympäristö näyttyy astetta romanttisempaa kuin mitä aika arkisetkin paikat tosiasiaa ovat.

Uuorikoski ja Arffman ovat mainio pari. Ensi näkemältä ei heillä uskoisi olevan näyttelyn lisäksi mitään yhteistä. Kumpikin on kuitenkin ehtinyt nähdä paljon maailmaa. Uuorikosken tausta on Helsingin yliopiston taidehistorian laitoksella ja Sara Hildénin taidemuseon johtajan työssä, Arffmanin kansainvälisten suhteiden ja yhteiskuntatieteiden opinnoissa Tampereen yliopistossa sekä journalistin ja kuvajournalistin urassa. Kumpikin on jo vuosikymmeniä harjoittanut kuvataiteilijan ammattia. Taustasta ja elämäkokemuksesta lienee kuitenkin hyötyä siinä mielessä, että molemmat tarkastelevat analyttisesti nykyistä kotikaupunkiaan, ihastelevat sitä ja kuvaavat omalla tavallaan näkemäänsä. Lopputuloksena syntyy ihan uudenlaisia kaupunkikuvia, jopa kaupunkihistoriaa, mille on helppo löytää yhtymäkohtia vastaavien vanhojen tehdaskaupunkien historiassa. *Copyright Tampere* -näyttely on oman aikansa kulttuurihistoriaa mitä suuremmassa määrin. Näyttely juhlistaa myös omalta osaltaan Tampereen taidemuseon 80-vuotisjuhlavuotta.

Tampereella 17.11.2011

Taina Myllyharju
museonjohtaja
Tampereen taidemuseo

TIMO VUORIKOSKI
Naistenlahti Power Station
Naistenlahden voimalaitos
2011
Oil on canvas
Öljyvärei kankaalle
155 x 95 cm

TIMO VUORIKOSKI
Freedom with Tradition
Vapaus traditioon

PEKKA HELIN

TIMO VUORIKOSKI
 Sketch for a mural for a day-care centre
 Luonnos päiväkodin seinämaalaukseksi
 2010
 Oil on canvas
 Öljyväri kankaalle
 175 x 110 cm

Freedom with Tradition

PEKKA HELIN

The roar of the plenteous waters
 in the Tammerkoski Rapids
 is tamed down by the long journey,
 with turbines on their concrete bases
 enclosed in a dream-like murmur,
 until suddenly

the silence is broken:
 the city spreads its robust shoulders
 and forcefully opens its iron gates,
 drawing the morning into its lungs
 in a single breath.

The sculptures on the bridge amidst the factories
 with hair flowing in the wind.

Uijo Kajava: Tampere Poems 1966

Panta rhei, "everything flows", allegedly expressed by the Greek philosopher Heraclitus, implies that nothing remains the same but is constantly changing.

Could there be a more fitting way to characterize Timo Vuorikoski's renewed artistic style, particularly its multifarious aspects of Tampere and above all its main artery, the Tammerkoski

Rapids, which for many decades have been the emblem and personification of the city. With the industrial buildings on both sides, the rapids still remain as a kind of symbol of continuity and dynamism, even though our post-industrialist society has changed the function of the former factory buildings completely. The industrial enterprises of the past have now made room for a range of cultural or educational organizations, galleries, museums, cinemas, restaurants and entrepreneurs of all kinds.

On his web pages Timo Vuorikoski writes of the visible changes in the rapids – of how they have become more "invisible" due to the factories' dominant presence:

"– As the number of factories and power plants increased, and the buildings rose higher and higher, it became even harder than ever to get an overall view of the rapids themselves. They could be seen from fewer and fewer places, from bridges and from the edge of the quiet water area. The rapids became just like the factories surrounding them, and the landscape of the rapids, formerly that of the artists, then became a factory landscape."

When Hotel Ilves was built in 1986, it allowed a new perspective of the city and the rapids: it provided a high vantage point,

and people could experience a view on a variety of planes which both separate and unite the different elements that characterize the city.

“– Many times since then I have, during sunrise in the morning and in the long shadows of the early evening, in the white mist of winter and in the swaying wind of summer, gazed at the view over the rapids from the corner window on the 15th floor of Hotel Ilves, seeing with my own eyes how the light circles from one brick wall to another and how the rapids flow in the middle, both white and blue, or at times black in the shadows, going from the horizon of Lake Näsijärvi below the bridges to the upper dam, then disappearing for a moment and again appearing between the buildings of Tampella and Finlayson, zigzagging past the thicket of Konsulinsaari Island in the inconceivable perspective illusion of Finlayson’s dye works, following on to Satakunnansilta Bridge, lingering behind the power plant’s dam in gloomy whirls, from there over the green dam drum, curling into the white foam which bubblingly advances underneath Hämeensilta Bridge, turning black at Alaranta’s renovated factory blocks, with the steam from Tako rising in white wisps of cloud over the landscape, travelling on below my feet, with the voice of the actor Veikko Sinisalo, with Lake Näsijärvi pushing and Lake Pyhäjärvi pulling.”

The artist’s powerful emotional experience can be sensed from these comments, but I also feel that, reading between the lines above, one can detect the new expression of his art, the intensity of colours and forms and “inconceivable illusions of perspective”.

RESPECT AND CHALLENGE

Timo Uuorikoski is well aware of the way the Tampere landscape and city environment was depicted in a very realistic manner indeed, though some modified features appeared in paintings and prints soon after the war.

When he expresses what the true visual importance of Tampere means to him, he cannot even then be considered a local painter. With his affinity for international modernism, his depiction of a local ideal landscape transcends into some kind of visible aesthetics of diffusion, whose very centre has features which are constantly changing, floating and moving their direction.

It’s not a question of fragmentary aesthetics but rather of paintings that are breaking away from the commitment of classical rectangular shapes and from the concept of compact, densely-packed paintings.

“– I didn’t wish to be tied forever to the vertical and horizontal axis, in which active, forceful elements slam against the edges of the painting again and again.”

Affirmation. Negation.

There was a large-scale exhibition of paintings by Timo Uuorikoski’s friend, Claude Uiallat, at the Sara Hildén Art Museum in 1987. Uuorikoski, who was then the director of the museum, was the curator of the exhibition.

In an essay in the exhibition catalogue Yves Michaud analyzed Uiallat’s painting strategy, which in many ways brings Timo Uuorikoski’s current work to mind, though only through significant analogies.

Michaud writes:

“Uiallat has neither stretched his paintings nor has he used wedged frames. The works have to be fixed to the wall with nails or with staples. (...) there are several ways of hanging them.

The procedure has a wanderlust feeling, a touch of nomadism. This brings us back to the tricky question of the surface itself. What does it all mean? Just that Uiallat’s paintings are not dependent on the place.”

The words expressed in the last paragraph could well be associated with Timo Uuorikoski’s paintings, which are predicted in the latter part of Michaud’s article:

“They are not just traditional paintings with the added advantage of being easy to transport. In reality they are above all completely independent of a wall on which to hang them; they bring their own space with them.”

Unlike Timo Uuorikoski, Uiallat is a non-figurative artist who has used a repetitive canon of forms and well-thought-out serialisation. Uuorikoski, on the other hand, has wished to hold on to a figurative idiom which tries to preserve the identity of the painting but which breaks away from the traditional rectangular shape.

It’s a question of a paradoxical discovery which, on the one hand, approaches tradition, but which, on the other hand, tries to question it.

“Negative dimension”, for Uuorikoski, means exactly this kind of conscious and deliberate protest, in which the traditional rectangular-shaped painting becomes more or less the object of aggressive treatment. “Positive dimension”, which to my mind

could also be called an affirmative dimension, means the desire of the artist to find the maximum intensity of the image, which links up – par excellence – with the strong modernistic tradition of the 20th century.

Silence is broken

It’s quite obvious that I could not have invented the wheel. But it sometimes feels that I have invented an excellent way to use a broken bike.

Timo Uuorikoski

Claude Uiallat, supports-surfaces artists, Jean-Charles Blais, Frank Stella, Jasper Johns... Expressive links in Uuorikoski’s works lead from contemporary art to the Baroque: form is broken up and is unified anew. It marks the drama and intensity of an encounter.

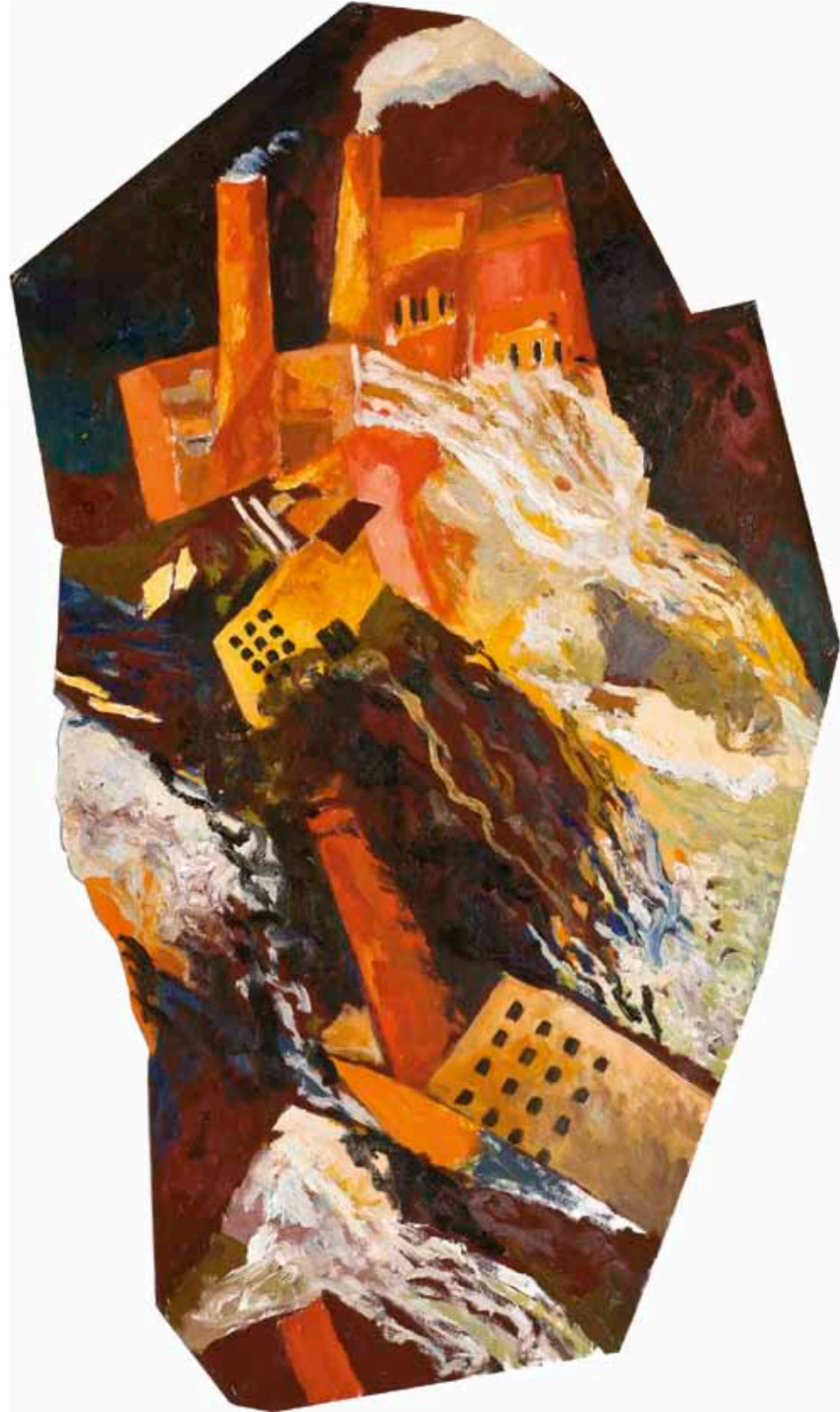
Tampere is not Uitebsk, nor is Pispala a shtetl in which people float above the houses in a Hasidic rapture of Sholem Aleichem. Marc Chagall, to whom this naturally refers, is important to Uuorikoski because of Chagall’s expressive analogies.

“– Chagall’s paintings have always appealed to me for the way gravity is defied, everything is higgledy-piggledy, motifs fly around and buildings are winky-wonky. With me the Shot Tower is on a slant, Näsinneula Observation Tower looks wobbly, the railway bridge beside Mältinranta Strand hovers in the air and the rapids flow as they wish.”

“– Chagall’s way to take over the whole picture plane and completely discard convention is instructive. The next stage was obviously the way in which our weird world was freed from the rectangular-shaped surface and spread over the surrounding space.”

Silence is broken both in Timo Uuorikoski’s paintings and in Uiljo Kajava’s poetry. The change from a radiant and stiflingly intense happiness to the dark fabric of the city and its black contrasts is central to the urban drama.

A comma is not a full stop, but it’s used as a sign of a short pause...

TIMO VUORIKOSKI
A Nightmare of a Flood
Tulvapainajainen
2011
Oil on canvas
Öljyväri kankaalle
153 x 86 cm

Vapaus traditioon

PEKKA HELIN

Koskessa Näsijärven vesimassojen matkan taltuttamaa kohinaa, turbiinit betonijalustallaan uniseen muminaansa sulkeutuneina kunnes äkkiä

hiljaisuus vavahtaa: kaupunki levittää tukevat hartiansa ja työntää rajusti rautaportit auki, vetäen yhdellä henkäyksellä aamun keuhkoihinsa.

Tehtaitten keskellä siltapatsaat tuuleen valetuin hiuksin.

Uljo Kajava: Tampereen runot 1966.

Panta rhei, "kaikki virtaa", on kreikalaisen filosofin Herakleitoksen lausumaksi väitetty ilmaisu, joka viittaa siihen, ettei ole mitään samana pysyvää.

Olisiko juuri osuvampaa vertauskuvaa, joka luonnehtisi Timo Vuorikosken uusiutunutta kuvakieltä sen liittyessä kaiken lisäksi monin säikein Tampereeseen ja etenkin sen valtasuoneen Tammerkoskeen, josta on vuosikymmenien saatossa muodostunut

kaupungin embleemi ja imagollinen tihentymä. Koskea reunustavine teollisuuslaitoksineen se on edelleen pitänyt pintansa jonkinlaisena jatkumon ja dynaamisuuden vertaukuvana, vaikka jälki-industrialistinen yhteiskunta on muuttanut tehdasrakennusten funktion täydellisesti. Teollinen työ on antanut sijaa kulttuuri- ja sivistyslaitoksille, gallerioille, museoille, elokuvateattereille, ravintoloille ja eri alan yrittäjille...

Timo Vuorikoski kirjoittaa kotisivuillaan kosken visuaalisesta muutoksesta – "mataloitumisesta" ja tehtaiden dominoivudesta:

"– Kun tehtaiden ja voimaloiden määrä kasvoi ja rakennukset nousivat yhä korkeammiksi, entistä vaikeammaksi tuli saada kokonaiskuvaa itse koskesta. Se avautui katsojalle yhä harvemmista kohdin silloilta ja suvantojen reunoilta. Koski rupesi olemaan sama kuin sen varrella olevat tehtaat, taiteilijoiden koskimaisemasta tuli tehdasmaisema."

Kun hotelli Ilves vuonna 1986 valmistui, se mahdollisti uuden näkökulman kaupunkiin ja koskeen: korkealta paikannetun ja koetun näköalan, joka saattoi myös "prismoittaa" näkyvää, erottaa ja yhdistää erilaisia kaupungille tunnusomaisia elementtejä. Tekstissään Vuorikoski jatkaakin:

”– Sen jälkeen olen monen aamuhetken auringonnousussa ja illansuun pitkissä varjoissa, talven valkoisessa huurussa ja kesän huojuvassa tuulessa katsellut Hotelli Ilveksen 15. kerroksen kulmaikkunasta, omilla silmilläni, kuinka valo kiertää tiiliseinästä toiseen ja keskellä virtaa koski, valkoisena ja sinisenä, välillä varjossa mustana. Näsijärven horisontista siltojen ali yläpadolle, hetkeksi kadoten ja sitten Tampellan ja Finlaysonin väliin, siksakkina Konsulinsaaren ryteikön ohi Finlaysonin värjäämön käsittämättömässä perspektiiviharhassa, alitse Satakunnan sillan, viivähtäen Sähkölaitoksen padon takana synkissä pyörteissä, sieltä yli vihreän patorummun, loristen valkoiseen kuuhuun, joka kuplien etenee Hämeensillan alle ja mustana Alarannan uuteen kierrätykseen, Takon höyryt valkoisina pilvenhattarina poikki näkyvän, jalkojen alla alhaalla Ueikko Sinisalon äänellä Näsijärvi työntämässä ja Pyhäjärvi vetämässä.”

Taiteilijan kommentista aistii vahvan emotionaalisen kokemuksen, mutta näkisin myös, että sinne on sisäänkirjoitettuna hänen taiteensa uusi ilmaisu, värien ja muotojen kohina ja ”käsittämätön perspektiiviharha”.

KUNNIOITUS JA HAASTE

Timo Uurikoski tuntee erinomaisesti kaupunkimaiseman ja tamperelaisen kaupunkimiljöön kuvauksen, jota toteutettiin varsin realistiseen sävyyn, vaikka pian sodan jälkeen maalauksiin ja grafiikkaan ilmestyi myös modifiotuja piirteitä.

Paikallismaalari Timo Uurikoski ei kuitenkaan ole edes paljastaessaan Tampereen visuaalisen merkityksen itselleen. Kansainväliseen modernismiin tunnustautunut taiteilija kulkee lokaalisesta ideaalimaisemasta eräänlaiseen kiinteän hajoittamisen estetiikkaan, dynamiikkaan, jonka keskiössä on tunnistettavia, mutta alati muuttuvia, suuntaansa vaihteluvia ja leijuvia piirteitä.

Kyse ei ole fragmenttimestetiikasta, vaan suorakaiteen klasisisesta muotosidonnaisuudesta irtoavista ja eroon pyrkivistä kompakteista, tiivistä maalauksista.

Kapinasta kuitenkin on kysymys:

”– Minä en halunnut ikuisesti jäädä kiinni pystysuoran ja vaaka-suoran muodostamaan akselistoon, jossa energiset liike-elementit yhä uudelleen törmäävät taulun reunoihin.”

Affirmaatio. Negaatio.

Sara Hildénin taidemuseossa oli esillä vuonna 1987 Claude Uiallat'n, Timo Uurikosken ystävän laaja näyttely, Uurikoski,

museon tuolloinen johtaja, toimi myös näyttelyn kuraattorina.

Yves Michaud analysoi näyttelykirjan esseessä Uiallat'n maalausstrategiaa tavalla, joka tuo monessa suhteessa mieleen Timo Uurikosken tämänhetkisen tuotannon, tosin vain merkittävien analogioiden kautta.

Michaud kirjoittaa:

”Uiallat ei ole pingottanut maalauksiaan eikä käyttänyt kiilakehyksiä. Teokset on kiinnitettävä seinälle nauloilla tai niiteillä. (...) niiden ripustamiselle on tarjolla useita mahdollisuuksia. Menettelyssä on jonkinlaista vaeltajahenkisyyttä, nomadisutta. Tämä johtaakin takaisin pinnan problematiikkaan. Mitä tämä kaikki oikeastaan tarkoittaa? Sitä, että Uiallat'n maalaukset ovat riippumattomia paikoista.”

Uuimeisessä kappaleessa lausutut sanat voisi hyvin yhdistää Timo Uurikosken maalauksiin, jotka auguroituvat Michaud'n teksitin loppupuolella:

”Ne eivät ole vain perinteisiä taulumaalauksia, joilla olisi lisä-etuna helppo kuljetettavuus. Tosiasiassa ne ovat ennen kaikkea täysin riippumattomia ripustusseinästä, ne kuljettavat mukanaan omaa tilaansa.”

Timo Uurikoskesta poiketen Uiallat on abstraktikko, joka on toistanut kertautuvaa muotokaanonia ja harkittua sarjallisuuta. Uurikoski on puolestaan halunnut pitäytyä esittävydessä, joka pyrkii säilyttämään maalauksen identiteetin, mutta irrottautuu samalla suorakaiteisesta muodosta.

Kyse on paradoksaalista löytämisen tapahtumasta, jossa toisaalta lähestytään perinnettä, toisaalta pyritään kyseenalais-tamaan sitä.

”Negatiivinen ulottuvuus” merkitsee Uurikoskelle juuri tuota tietoista ja harkittua kapinaa, jossa perinteinen suorakaiteen muotoinen taulupinta joutuu enemmän tai vähemmän aggressiivisen runtelemisen kohteeksi. ”Positiivinen ulottuvuus”, jota mielelläni nimittäisin myös affirmaatioksi, myöntämiseksi, merkitsee taiteilijalle halua löytää kuvan maksimaalinen intensiteetti, joka solmii – par excellence – siteitä 1900-luvun vahvaan modernistiseen perinteeseen.

Hiljaisuus vavahtaa

Tietysti on selvää, että minä en ole voinut keksiä pyörää. Mutta joskus tuntuu, että olen keksinyt oivallisen käytön rikki potkitulle pyörälle.

(Timo Uurikoski)

Claude Uiallat, supports-surfaces -taiteilijat, Jean-Charles Blais, Frank Stella, Jasper Johns... Ilmaisulliset siteet johtavat Uurikosken teoksissa nykytaiteesta barokkiin saakka: muoto särkyä ja eheytyy uudelleen. Se on kohtaamisen dramatiikkaa ja intensiteettiä.

Tampere ei ole Uitebsk, eikä Pispala ole shtetl, jossa ihmiset leijuvat talojen yllä Sholem Aleikhemin hasidistisessa hurmiossa. Marc Chagall, johon luonnollisesti viitataan, on Timo Uurikoskelle tärkeä taiteilija ilmaisullisten analogioiden kautta:

”– Chagallin kuvissa minuun on aina vedonnut painovoimallain rikkominen, kaikki on ”heikun keikun”, aiheet lentelevät ja kallistelevat. Minulla Haulitorni on kallellaan, Näsinneula horjuu, Mäntinrannan rautatiesilta leijailee ja koski virtaa miten sattuu.

– Tämä Chagallin tapa ottaa haltuun koko kuvatiilan ilman konventioita on opettavaista. Seuraava vaihe tietysti oli se, että tämä kummallinen maailma vapautetaan suorakaiteen muotoisesta pinnasta ja levitetään pitkin ympäröivää huonetta.”

Hiljaisuus vavahtaa niin Timo Uurikosken maalauksissa kuin Uiljo Kajavan runossakin. Urbanin dramatiikan keskiössä heleä ja lähes tukahduttavan kiihkeä auvoisuus vaihtuu hetkessä tummaan kaupunkikudelman ja mustiin kontrasteihin.

Pilkku ei ole piste, vaan sitä käytetään lyhyen paussin merkkinä...

White clouds of steam from the Tako mill, their round feminine forms against the red brick of the pulper house, the boiler room with trees in leaf before it, the steam swirling over the dark blue water and the underpass beneath Hämeensilta Bridge a square black Cyclopean eye, the tall narrow windows of the Power Station over the waterfall beating out their functionalist jazz in a 1932 recording, behind them the arch, arch arch of Satakunta Bridge and the shadow of Finlayson's dye shop in the water, always the shade of the wall itself and the perspective again and again strangely difficult beside the scrub of Konsulinsaari islet and then that radiant wall of Vapriikki glowing in the afternoon sun and the zigzag zigzag zigzag of the railway bridge and finally the broad reach of Lake Näsijärvi in the distance, that too aslant, only the Shot Tower stands erect. Unbending. Upright. Lead, antimony and arsenic.

– Timo Vuorikoski

Takon valkoiset vesihöyrypilvet pyöreine naisellisine muotoineen Pulperitalon punatiiltä vasten, kattilahuone ja sen edessä lehtipuut, höyry kieppuu sinisenmustan veden yllä ja Hämeensillan jalankulkutunneli on Kykloopin neliskulmainen musta silmä, Keskiputouksen voimalan kapeat korkeat ikkunat hakkaamassa funktionalistista jazziaan vuoden 1932 äänityksenä, takana Satakunnan silta kaari kaari kaari ja Finlaysonin Värjäämön varjo vedessä valööriltään aina kuin itse seinä ja perspektiivi yhä uudelleen oudosti vaikeana Konsulinsaaren risukon vieressä ja sitten tuo Vapriikin hehkua seinä häikäisee iltpäiväauringossa ja rautatiesillan siksaksiksaksak ja lopulta Näsijärven selkä kaukana sekin vinossa, vain Haulitorni seisoo jäykkänä. Horjumatta. Pystyssä. Lyijyä, antimonia ja arsenikkia.

– Timo Vuorikoski

Nothing in moderation everything thickly daubed all the excessive foam and flux and the contrasts of Goethe's chromatics mere chaos or in good order as you will the smokestacks floated on the rapids and the ladder as in Jacob's dream the excavations for an indoor car park in the July heat everything glistens and sparkles against the sun squilches squelches and splashes the railway bridge takes off over Lake Näsijärvi Finlayson's thousand windows a bit away there and these together more new fabrics with green linden trees interspersed this city stays with you you can't get rid of it it's always there an urban bulimia.

– Timo Vuorikoski

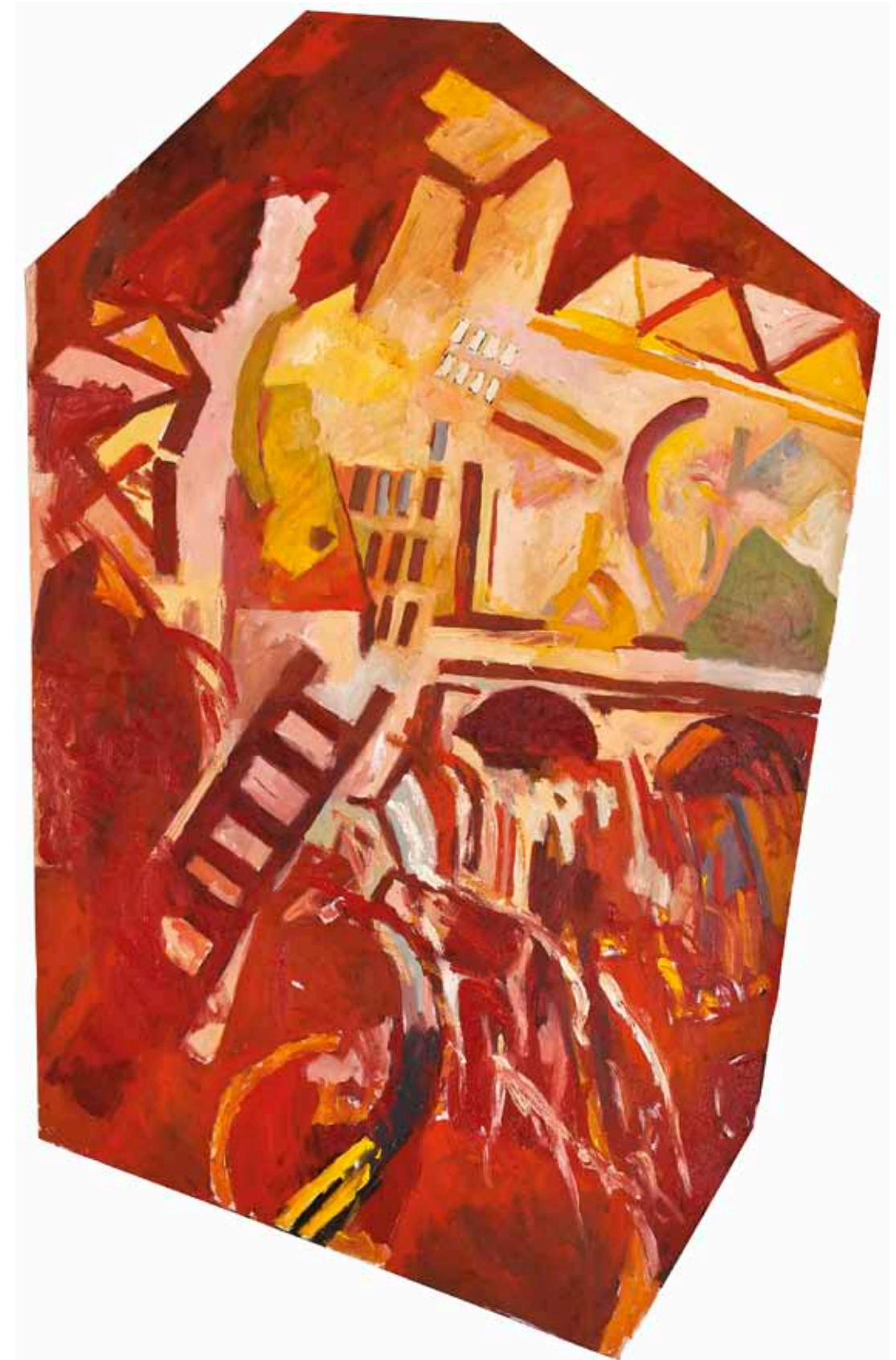
Ei mitään kohtuutta kaikki vain paksulla värillä kaikki ylenpalttiset kuohut ja virtaukset ja Goethen väriopin kontrastit yhtenä kaaoksena tai hyvässä järjestyksessä miten vain savupiiput uitetaan koskessa ja tikkaat kuin Jaakobin unessa parkkihallin louhintatyömaa heinäkuun helteessä vasten aurinkoa kaikki kimaltelee ja välkkyä litisee lätisee ja loiskuu rautatiesilta lähtee lentoon Näsijärven päälle Finlaysonin tuhannet ikkunat pala pois tuolta ja nämä yhteen uusia kankaita lisää ja joukossa vihreitä lehmuksia tämä kaupunki kulkee mukana siitä ei pääse eroon se on aina läsnä urbaani bulimia.

– Timo Vuorikoski

There are many of them these yellows like the sun in different years gleaming here there and everywhere these different yellows in the midst of the purple on the surface of the water and yellow leaves against the yellow redbrick wall and as a child you couldn't look directly into the sun only when you're grown-up can you look at the sun if you dare, in the rapids and in the sky and on the rocks in the rapids the whole city bathed in yellow and gilt with a yellow without shadows at all just yellow light and somewhere a deep chasm with a purple streak lurking at the bottom but it too is submerged under the foam of the rushing stream when the yellow sun rises over the station and falls somewhere behind Lielähti.

– Timo Vuorikoski

Näitä on paljon näitä keltaisia kuin aurinkoa eri vuosina läikähtelemässä milloin missäkin näitä erilaisia keltaisia veden pinnalla sinipunaisen seassa ja keltaiset lehdet keltaista punatiiliseinä vasten eikä aurinkoa saanut katsoa lapsena suoraan silmiin vasta vanhempana voi katsella aurinkoa jos uskaltaa, koskessa ja taivaalla ja kosken kivillä koko kaupunki kastettu keltaiseen väriin ja silattu kullalla keltaisella jossa ei ole lainkaan varjoja pelkkää valoa keltaista ja jossakin syvä halkeama jonka pohjalla sinipunainen viiru vaanimassa mutta sekin peittyy virtaavan veden kuohuihin kun keltainen aurinko nousee aseman suunnalta ja laskee jonnekin Lielahteen.

– Timo Vuorikoski

The sky is purple and violet in the heat, the clouds of steam from the smokestack of the power station lining the horizon in summer and those slanting structures with their shadows thrusting back the fields of Teisko from the rapids, the Tammerkoski that so rarely runs free today, now surging among us roaring and splashing through our heads under the triangles of the railway bridge and on down to the lower waters beside Alaranta strand.

– Timo Vuorikoski

Taivas on helteessä sinipunainen ja violetti,
turvevoimalan savupiipun höyryt kesällä pitkin
horisonttia ja nuo vinot rakennelmat
heittovarjoiheen työntävät Teiskon peltoja
etäämmäksi kosken rannasta ja niin harvoin
Tammerkoski elää vapaana, nyt kuitenkin
kuohuu keskelle meitä ja läpi päämme kohisee ja
roiskuu alitse rautatiesillan kolmioiden ja alas
edelleen Alakosken Alarantaan.

– Timo Vuorikoski

When you stand on the dam bridge you always wonder what might lie under the water can there be just anything under the water and black forces among the turbines churning the water which flows between the rocks from Lake Näsijärvi can all the old bridges be in it and does the Shot Tower fit in the water and Naistenlahti Power Station and there has to be some steel gate so that everything doesn't get mixed up in the water and the black surge under the water and the billowing stream.

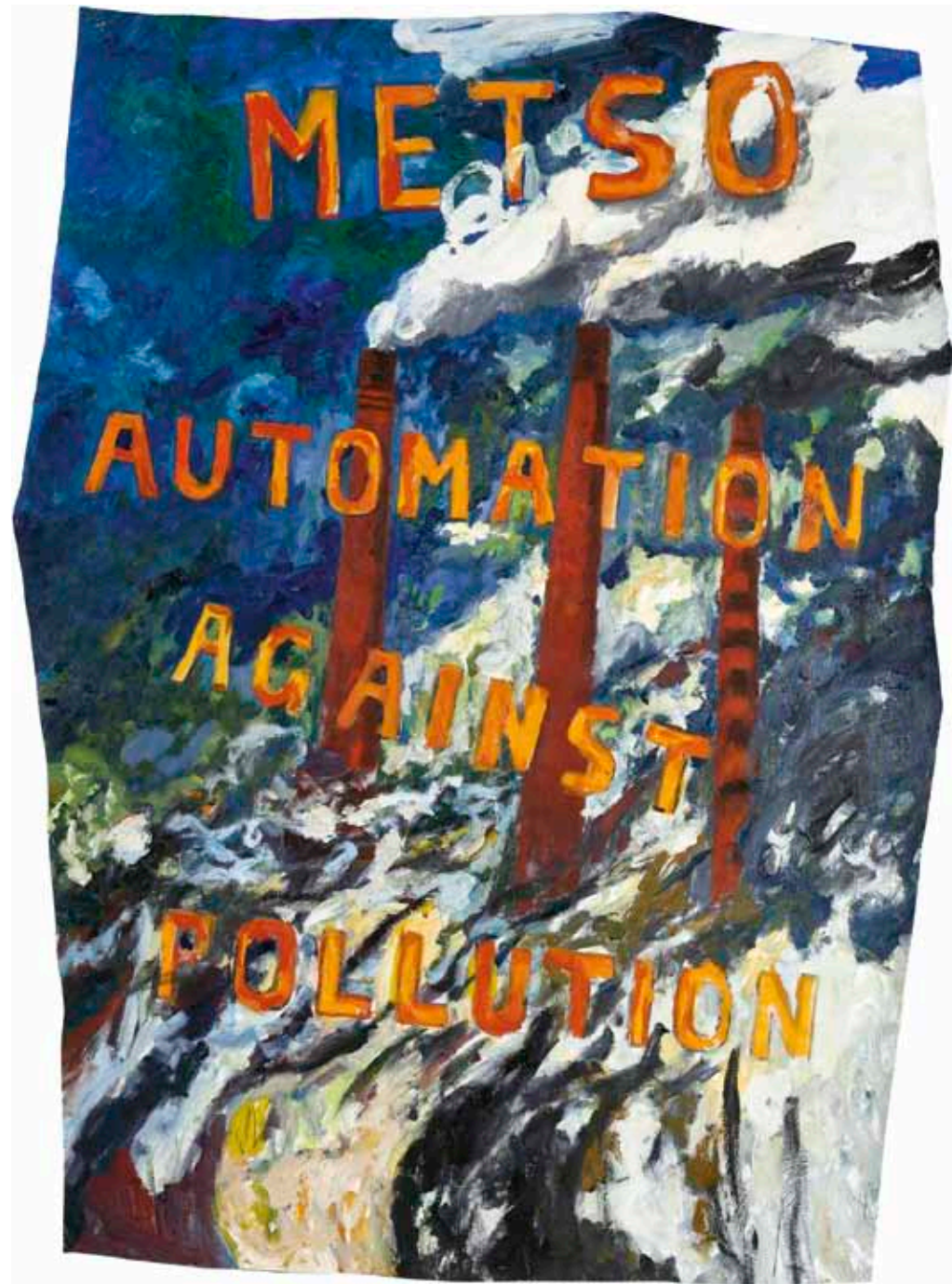
– Timo Vuorikoski

Kun seisoo patosillalla aina ajattelee mitä veden alla
voi olla voiko olla mitä tahansa veden alla ja mustia
voimia turbiinien seassa kauhomassa vettä joka tulee
kivien välitse Näsijärvestä voiko olla kaikki vanhat
sillat ja mahtuuko sinne myös Haulitorni veden sisään
ja Naistenlahti savuineen ja täytyy olla jokin
teräsportti ettei kaikki mene sen sekaan veteen ja
veden alle mustaan kuohuun ja velloviin vesiin.

– Timo Vuorikoski

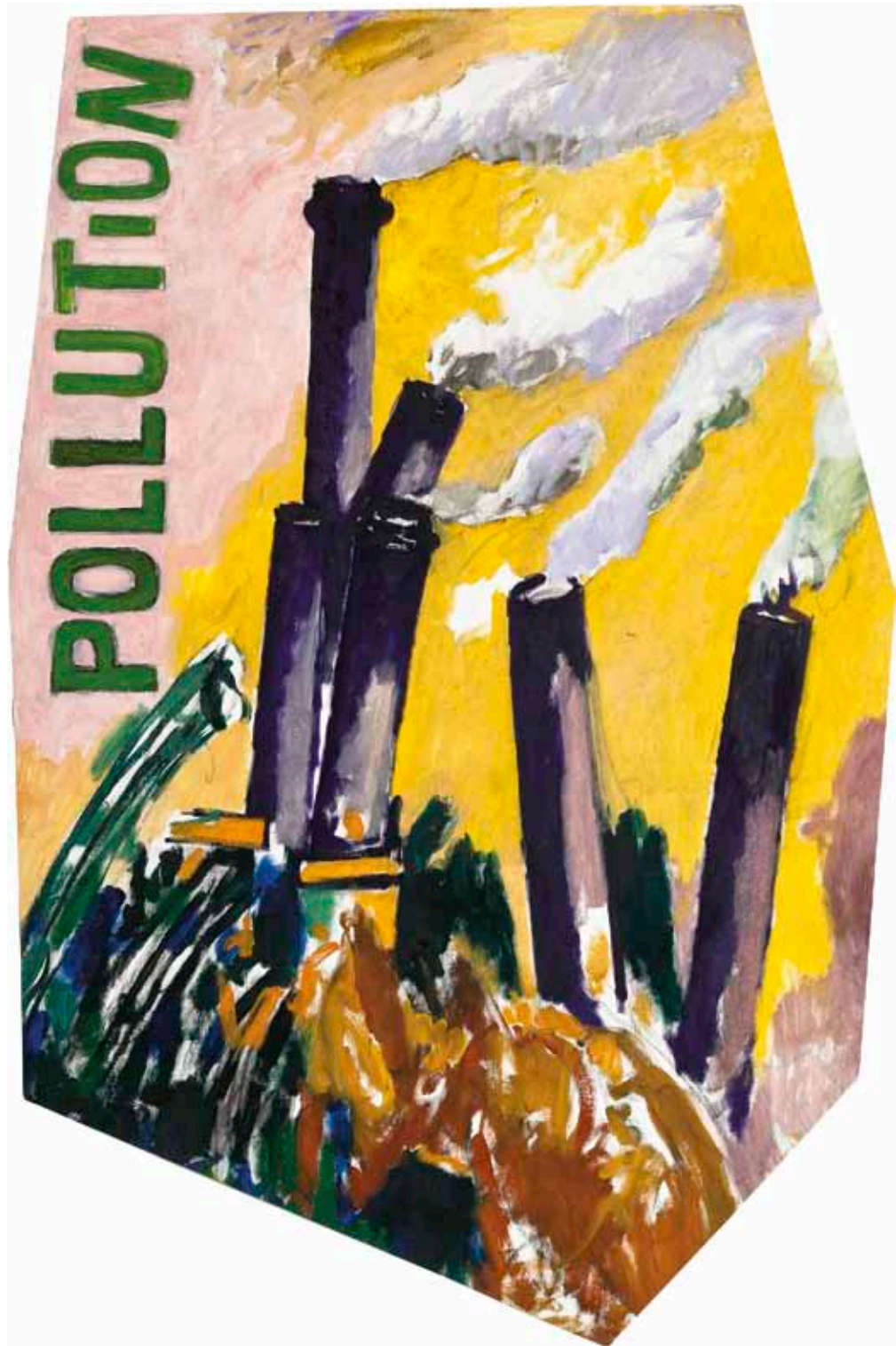

TIMO VUORIKOSKI
Metso Automation against Pollution
2011
Oil on canvas
Öljyväri kankaalle
150 x 110 cm

TIMO VUORIKOSKI
Tampella
2011
Oil on canvas
Öljyväri kankaalle
155 x 105 cm

TIMO VUORIKOSKI
Pollution
2011
Oil on canvas
Öljyväri kankaalle
160 x 105 cm

TIMO VUORIKOSKI
The Tammerkoski Rapids – a National Heritage Landscape
Tammerkosken kansallismaisema
2011
Oil on kraft paper, glued onto canvas
Öljyväri voimapaperille, liimattu kankaalle
158 x 100 cm

TIMO VUORIKOSKI
Copyright Tampere – Russian Poster
Venäläinen tehdasjulistite
2011
Oil on canvas
Öljyväri kankaalle
130 x 95 cm

TIMO VUORIKOSKI
Nightmare
2008
Oil on canvas
Öljyväri kankaalle
92 x 65 cm

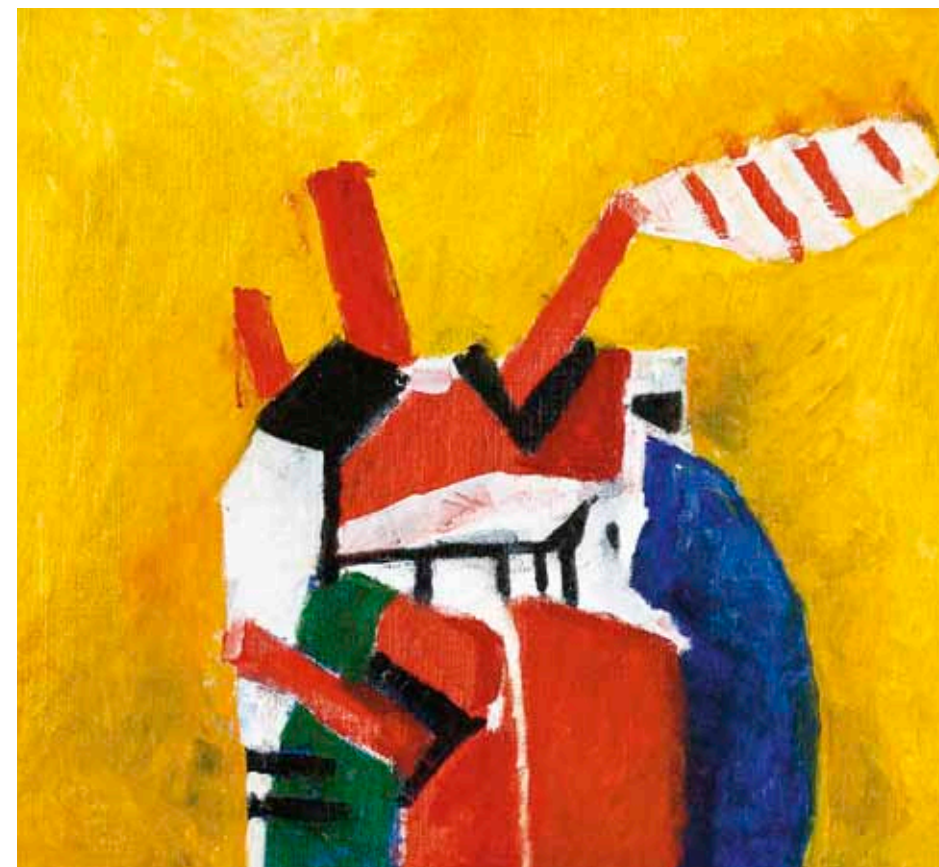
TIMO VUORIKOSKI
Sketch for Multi-Coloured Tammerkoski
Luonnos Monivärinen Tammerkoski -maalausta varten
2008
Oil on newsprint, glued onto canvas
Öljyväri sanomalehtipaperille, liimattu kankaalle
55 x 32 cm

TIMO VUORIKOSKI
ICT X
2004
Oil on newsprint, glued onto canvas
Öljyväri sanomalehtipaperille, liimattu kankaalle
57 x 31 cm

TIMO VUORIKOSKI
Sketch for A Factory Belching Smoke
Luonnos Tehdas sauhuaa -maalausta varten
2004
Oil on newsprint, glued onto canvas
Öljyväri sanomalehtipaperille, liimattu kankaalle
27 x 38 cm

TIMO VUORIKOSKI
A Factory Belching Smoke
Tehdas sauhuaa
2004
Oil on canvas
Öljyväri kankaalle
67 x 73 cm

TAIDETTA
KOKAAPEISSA!

JARI ARFFMAN

Urban Realism and Romance

– Jari Arffman's Studies of Tampere

Arkirealismia ja romantiikkaa

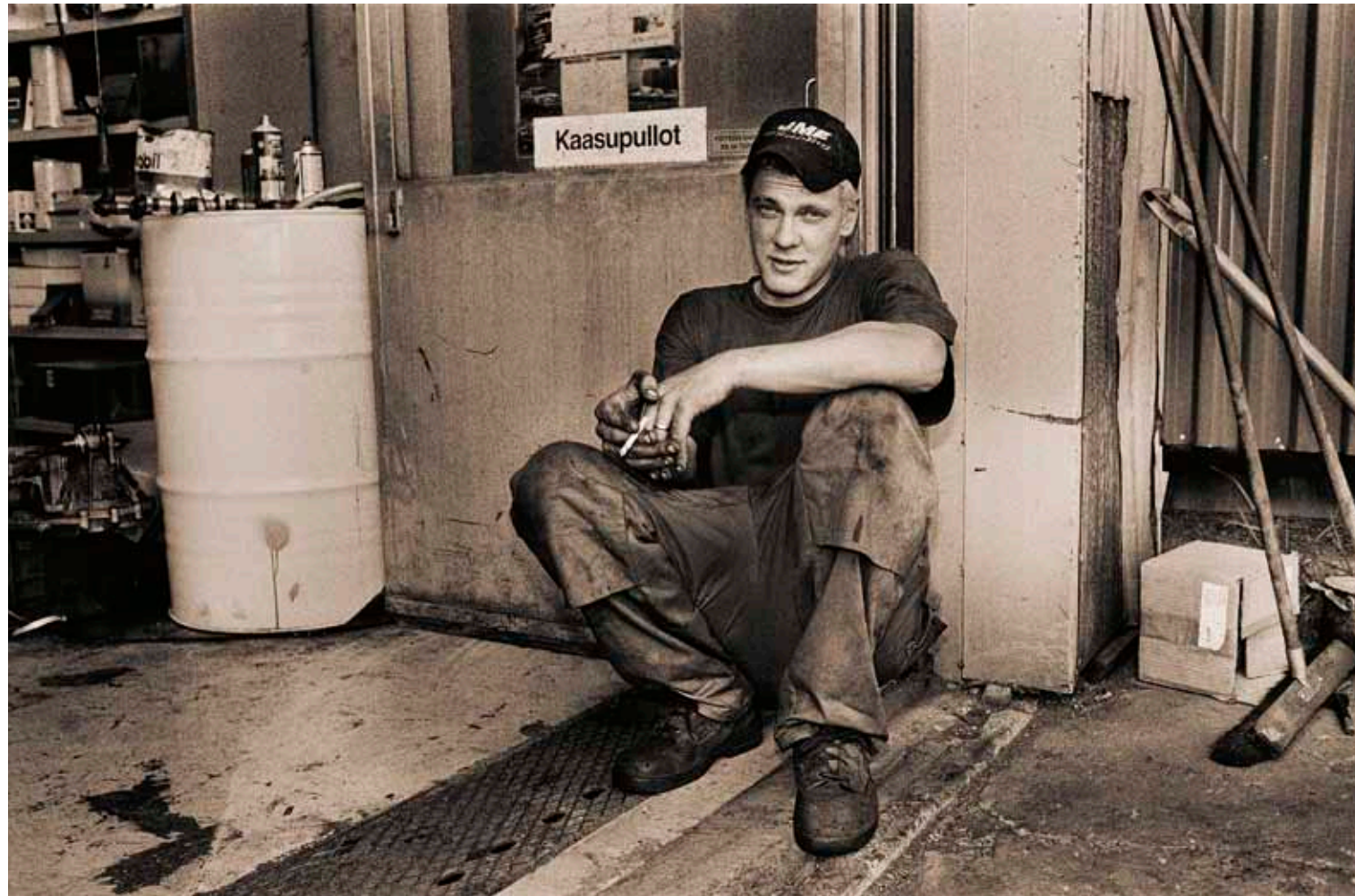
– Jari Arffmanin tamperelaisaiheita

UIRPI NIKKARI

Urban Realism and Romance

– Jari Arffman's Studies of Tampere

UIRPI NIKKARI

A CITY OF CONTRASTS

In one of the photographs taken by Jari Arffman in 2004, two old women wrapped up in coverlets are sitting in wheelchairs in the grounds of Koukkuniemi Old People's Home. The spring sun is shining on their faces. One of them has a girlish smile on her face, the other is sleeping, or just engrossed in her thoughts with her eyes closed. In the following photograph, a Moroccan middle-aged man looks straight at the camera with a broad grin on his face. Arffman shot him at work wearing a protective mob cap and an apron as he washed a cucumber in a vegetable wholesale establishment.

These two pictures communicate two quite different images of the spirit of Tampere. The antitheses continue in other pictures taken by Arffman mostly in different parts of Tampere and some in the surrounding region of Pirkanmaa: the models are citizens of many different ages and appearances, engaged in their daily lives. The settings depicted by Arffman, on the other hand, present us with a Tampere that is at once both prosaic and lyrical: red-brick factory chimneys reaching up to the heavens and stark mills along the Tammerkoski Rapids together with mysterious views of the city at night, illuminated by the pale gleam of the moon or dim street lights. These atmospheric pictures are accompanied by Arffman's almost abstract, highly aesthetic and refined photographs of industrial products: cogwheels, screws, aluminium profiles, gaskets, axels ...

Jari Arffman's art is characterized by various antitheses: he is a realist who documents what he sees without embellishing it and at the same time a romantic who communicates mystical spiritual and mental landscapes. In his photographs, a futuristic mechanical aesthetic meets a lyrical portrayal of nature, and narrativity meets symbolism. Arffman is interested in both the local and the global, the intellectual and the emotional, the conceptual and the concrete, the personal and the generic, otherness and sameness.

These differing thematic approaches are unified in Arffman's work by his technique: the monochrome of his photographs. Unlike the increasing number of photographers who have shifted over to using modern digital production techniques, Arffman creates his works using the traditional gelatin silver process to produce black-and-white prints. This brings a tonal warmth and richness to his pictures. The works elegantly reproduce the thousand nuances of grey and the deepest shades of black. At the same time, the now rare toning techniques give the pictures a unique, artisanal quality. Arffman often leaves the edges of the prints visible to create a painterly effect.

ATMOSPHERIC PICTURES OF TAMPERE

The experience of locality attached to different cities is apparent in several of Arffman's series. He was born in Kajani in north-eastern Finland, and his subjects naturally include his home region in addition to the great cities of the world where he has worked for

various periods and also held exhibitions. He began making urban photography in Barcelona (1989–91) and continued in Los Angeles (1991–92), Moscow (1993), Prague (2001–2002), Saint Petersburg, Lisbon, Madrid and Kaunas (2002) and Las Palmas (2004).

Arffman came to Tampere to study social sciences at Tampere University in 1986. He made his first artistic urban portrayal of his new home town in July 2001. At that time he used to take his camera with him wherever he went – almost 24 hours a day – capturing different still images of the ceaseless movement of this industrial city throbbing with life. This produced the series of photographs entitled *Kaupunkimaisemia – Urban Landscapes*, which in the words of the artist himself was “the first tentative confession of love and hate for Tampere, which had gradually become my home town”.

The cityscape in the *Urban Landscapes* series is ascetic and deserted: man is absent, the only signs of his presence and traces of his work lying in the coarse surfaces of the brick buildings, the reflection of light on the surface of the water, the pavements worn by his footsteps. The images in *Urban Landscapes* could be taken from any of the world’s cities, great or small – or from a utopia in no man’s land – for they have been minimalized and condensed into unidentifiable theatrical sets of the urban milieu. Only Tampere’s landmark, Näsinneula Observation Tower, has been depicted at the bottom edge of one photograph standing out as a small silhouette against the vastness of the sky.

After the *Urban Landscapes* series was finished and exhibited in Poland and Lithuania, Arffman suddenly realized that the Finlayson factory area was almost totally absent from his subjects. This surprised him because over the years he had had numerous personal connection with this particular area. The managing director of Finlayson Mills, an old family friend of the Arffmans, had obtained a student flat for him in Amurinlinna, an apartment block owned by Finlayson’s for its employees. Arffman had also held moveable exhibitions in the Small Palace on the Finlayson site right up to 2001. In his work as a photographer and archivist of the photo archives of the Tampere Society in the early 2000s he had also examined hundreds of old photographs of the Finlayson area.

The early 2000s marked a period of great change for the Finlayson site, and according to Arffman the time was not yet ripe for new art photographs depicting the area. It presented a challenging subject in other ways, too, being full of historically loaded significances. The photographer is inevitably confronted with the chronological layers of the area, which extend from the time of the foundation of Finlayson’s Cotton Mill in the 1820s right up to the present day, when Liikekeskus Siperia (Siperia Business Plaza), an important nerve centre for new media, IT services, museums and restaurants, is located in the old factory buildings.

In 2004, Jari Arffman began work on a series entitled *Tunnelmia – Moods*, which dealt with the Finlayson area. He photographed various subjects on the site: the Little Palace, the wooden buildings along Puuvillatehtaankatu, the old dyehouse and the area beside the rapids, Väinö Linnan aukio and Itäinenkatu. In the same way as Brassai once captured the wet, misty streets of Paris at night, Arffman shows us the lights and shadows of the evening twilight, the streets glistening in the rain, the peeling walls and the depredations of time in the Finlayson area. Like the pictures in *Urban Landscapes*, these too reveal a pictorial drama of desolation and sadness. The atmosphere in these scenes is powerful. Arffman himself put it thus:

“Atmosphere and feelings are extremely important to me in photography. That is exactly what it is all about when I take photographs. If there is no atmosphere then I don’t shoot, let alone make finished prints.”

At the printing stage of the works in the *Moods* series, Jari Arffman asked the Tampere rock legend Juice Leskinen to write some poems to place in the photographs. Leskinen produced short lines of verse that were atmospherically attuned to the area and functioned like unfinished poems: *Asiakkaat ovat lähteneet – Customers have left*, *Valkoisten lyhtyjien alue – Lane of white lights* and *Tulkaa sisään, olkaa hyvä – Come in, please*. These captions bring their own perspective on Arffman’s pictorial world.

THE BEAUTIFUL PEOPLE OF TAMPERE

Jari Arffman was encouraged to photograph the people of Tampere by Prof. Timo Vuorikoski, then the Director of the Sara Hildén Art Museum, who suggested that he should depict the ordinary people of the city working and going about their lives in different districts of the city. In his series *Dokumenttiprojekti Tampere – Documentary project Tampere*, which was shot in twenty different districts of the town, Arffman seeks to convey how his Tampere models “experience their own communities and residential areas, and how this is reflected in them, because being members of their communities they are more than just individuals”.

The models for this series were children and young, middle-aged and elderly persons, people born and bred locally and immigrants, working people and peripheralized persons. The people of Tampere are portrayed in unstaged authentic everyday situations in different districts of the city: sunbathing in Kaukajärvi, walking the dog in Aitolahdi, eating a hot sausage in Messukylä, carrying bottles in Hervanta, going to school in Lappi. Something in the milieus photographed by Arffman, the run-down cafés and the stark industrial workshops, as well as in his portrayal of people

recalls the unembellished quality of the films of the Finnish director Aki Kaurismäki. They express his respect for the ordinary Finns of the housing estates and their struggle to survive. “The people of Tampere are beautiful,” Arffman himself has stated. He has depicted his models as strongly present individuals and as members of their communities. Although Arffman’s work is dominated by his documentary technique, the black-and-white photographs give his models a poetic quality and an aura of timelessness.

The series *Dokumenttiprojekti Tampere* gave birth to another project dealing with Tampere in 2007, when Tommi Rasila, the

Managing Director of Tampere Chamber of Commerce and Industry, took an interest in Arffman’s work and encouraged him to collaborate with local companies. The result was a series called *BART, Business Art*, which brings together commerce, art and history in Tampere. In this series, too, the focus of the pictures is on the ordinary workers of the companies. However, Arffman does not portray them as sweatshop drudges in the spirit of proletarian realism, but rather as proud professional craftsmen, aware of their value and their status, and quite obviously enjoying their daily graft.

Arkirealismia ja romantiikkaa

– Jari Arffmanin tamperelaisaiheita

UIRPI NIKKARI

UASTAKOHTIEN KAUPUNKI

Eräässä Jari Arffmanin 2004 ottamassa valokuvassa kaksi vanhaa naista istuu pyörätuoleissaan täkkeihin kääriytyneinä Koukkuniemen vanhainkodin pihalla. Kevätaurinko paistaa heidän ryppyisille kasvoilleen. Toinen naisista hymyilee tyttömäistä hymyä, toinen nukkuu tai on vain silmät kiinni ajatuksiinsa vai-puneena. Seuraavassa valokuvassa marokkolainen keski-ikäinen mies katsoo leveästi virmistäen suoraan kameraan. Arffman on kuvannut hänet työnsä keskellä vihannestukussa, suojamyssy päässään ja esiliina päällään pesemässä kurkkuja.

Nämä kaksi valokuvaa välittävät kaksi täysin erilaista kuvaa tamperelaisuudesta. Arffmanin enimmäkseen Tampereella, osin myös Pirkanmaalla ottamissa valokuvissa rinnastukset jatkuvat: malleina on monen ikäisiä ja näköisiä tamperelaisia ja pirkanmaalaisia arkisen elämänsä keskellä. Arffmanin Tampereetta kuvaavat maisemat puolestaan esittelevät meille sekä proosallisen että lyyrisen Tampereen – kohti taivaita kurottavat tiilliset tehtaaniiput ja Tammerkosken liepeiden karut teollisuusrakennukset sekä salaperäiset yölliset kaupunkinäkömät, joita valaisee vain hento kuun tai katulamppujen kajo. Tunnelmakuvien rinnalla oman ryhmänsä muodostavat Arffmanin lähes abstraktit, äärimmäisen esteettiset ja hienostuneet valokuvat teollisuuden tuotteista: hammasrattaista, ruuveista, alumiiniprofiileista, tiivisteistä, akseleista...

Jari Arffmanin taiteilijanlaadulle ovat leimallisia erilaiset vastakohtaisuudet. Hän on kaunistelematta näkemäänsä doku-

mentoiva realistti ja mystisiä sielun- ja mielenmaisemia välittävä romantikko. Arffmanin valokuvissa futuristinen kone-estetiikka kohtaa lyyrisen luonnonkuvauksen ja kerronnallisuus symboliikan. Arffmania kiinnostaa paikallisuus ja globaalisuus, älyllisyys ja emotionaalisuus, käsitteellinen ja konkreettinen, henkilökohtainen ja yleisinhimillinen, Toiseus ja Samuus.

Vaihtuvia temaattisia lähestymistapoja Arffmanin tuotannossa yhdistää tekniikka, valokuvien mustavalkoisuus. Toisin kuin yhä useammat nykyajan digitaaliseen tulostustekniikkaan siirtyneet valokuvataiteilijat, Arffman työstää teoksensa perinteistä hopeagelatiinitekniikkaa käyttäen, mustavalkonegatiiveista vedostamalla. Tämä tuo kuviin sävyjen lämpöä ja rikkautta. Teoksissa toistuvat hienostuneesti harmaan värin tuhannet vivahteet ja mustan syvimmätkin sävyt. Samalla erilaiset, tätä nykyä jo hyvin harvinaiset analogiset sävytystekniikat antavat kuville uniikin, käsityönomaisen ilmeen. Vedosten maalaukselliset reunat Arffman jättää useimmiten näkyviin.

TUNNELMAKUVIA TAMPEREELTA

Eri kaupunkeihin liittyvä paikallisuuden kokemus näkyy monissa Arffmanin teossarjoissa. Hän on syntynyt Kajaanista, ja oma kotiseutu on luonnollisesti ollut teosten aiheena siinä missä maailman metropolit, joissa Arffman on urallaan työskennellyt eripituisia jaksoja ja pitänyt niissä myös näyttelyjään. Kaupunkikuvauksensa hän aloitti Barcelonassa 1989–91 ja jatkoi sitä Los

Angelesissa 1991–92, Moskovassa 1993, Prahassa 2001–2002, Pietarissa, Lissabonissa, Madridissa ja Kaunasissa 2002 sekä Las Palmasissa 2004.

Tampereelle Arffmanin toi yhteiskuntatieteiden opintojen alkaminen Tampereen yliopistossa 1986. Ensimmäisen taiteellisen kaupunkikuvauksen uudesta kotikaupungistaan hän toteutti heinäkuussa 2001. Tuolloin Arffman kuljetti kameraa mukanaan kaikkialle missä liikkui – miltei 24 tuntia vuorokaudessa – vangi-ten erilaisia pysähdyskuvia elämää sykkivän teollisuuskaupungin jatkuvasta liikkeestä. Syntyi valokuvasarja *Kaupunkimaisemia – Urban Landscapes*, joka taiteilijan itsensä mukaan oli ”ensimmäinen varovainen rakkauden- ja vihantunnustus kotikaupungiksi pikkujäijää muotoutuneelle Tampereelle”.

Kaupunkimaisemia-sarjan kuvissa kaupunkitila on askeettinen ja auto, ihminen on poissa, on vain merkkejä hänen läsnäolostaan ja työnsä jäljistä tiilirakennusten karkeissa pinnoissa, veden pintaan piirtyvissä valon heijastuksissa, askelten kulutamilla katukivetyksillä. *Kaupunkimaisemien* kuvat voisivat olla mistä tahansa maailman metropolista tai pikkukaupungista – tai utopiasta ei kenenkään maalla – sillä näkymät on pelkistetty tunnistamattomiksi ja kulissinomaiksi tiivistymiksi kaupunkimiljööstä. Uain Tampereen maamerkki Näsinneula on kuvattu pikkuruisena siluettina erään valokuvan alareunassa vasten taivaan avaruutta.

Kaupunkimaisemat-teosarjan valmistuttua ja oltua esillä Puolassa ja Liettuassa, Arffman havahtui siihen, että Finlaysonin alue puuttui lähes kokonaan hänen aiheidensa joukosta. Tämä ihmetytti, sillä hänellä oli ollut vuosien varrella monia henkilökohtaisia sidoksia juuri kyseiseen alueeseen. Finlaysonin tehtaan toimitusjohtaja ja Arffmanin vanha perhetuttava oli aikoinaan järjestänyt hänelle opiskelija-asunnon Amurinlinnasta. Arffmanilla oli myös ollut Pikku Palatsissa vaihtuvia näyttelyitä aina vuoteen 2001 asti. Toimiessaan 2000-luvun alussa Tampere-Seuran valokuva-arkistonhoitajana ja valokuvaajana hän oli perehtynyt satoihin Finlaysonin aluetta kuvaaviin vanhoihin valokuviiin.

2000-luvun alussa Finlaysonin alue eli suurta muutosvaihetta, eikä aika ollut Arffmanin mukaan vielä kypsä sitä käsitteleville uusille taidevalokuville. Paikka on kuvauskohteena muutenkin haastava, sillä se on täynnä historiallisesti latautuneita merkityksiä. Ualokuvaaja joutuu väkisinikin tekemisiin niiden ajallisten kerrostumien kanssa, jotka ulottuvat aina Finlaysonin puuvillatehtaan perustamisajoista 1820-luvulta nykypäivään, jolloin Liikekeskus Siperia toimii merkittävänä tamperelaisena uusmedia-, tietotekniikka- ja museoalan sekä ravintoloiden hermokeskuksena.

Uuonna 2004 Jari Arffman alkoi työstää Finlaysonin aluetta käsittelevää teosarjaa *Tunnelmia – Moods*. Hän kuvasi alueen eri kohteita, Pikku Palatsin, Puuvillatehtaankadun vanhat puutalot takapihoineen, värjäämön ja kanavan seudun, Uainö Linnan

aukion ja Itäisen kadun. Samaan tapaan kuin Brassai aikanaan tallensi öisen Pariisin sateisia ja sumuisia katuja, Arffman näyttää meille Tampereen Finlaysonin alueen hämärtyvän illan valot ja varjot, kosteana kimmeltävät kadut, rapautuneet seinät ja ajan kulumisen. Kuten *Kaupunkimaisemissa*, näissäkin kuvissa näkyy autiuden ja haikeuden kuvadraama. Askeettisuus ja yksityiskohtien karsiminen minimiin jättää tilaa mielikuville. Tunnelma näissä maisemissa on vahva. Arffman itse on kuvannut asiaa seuraavasti:

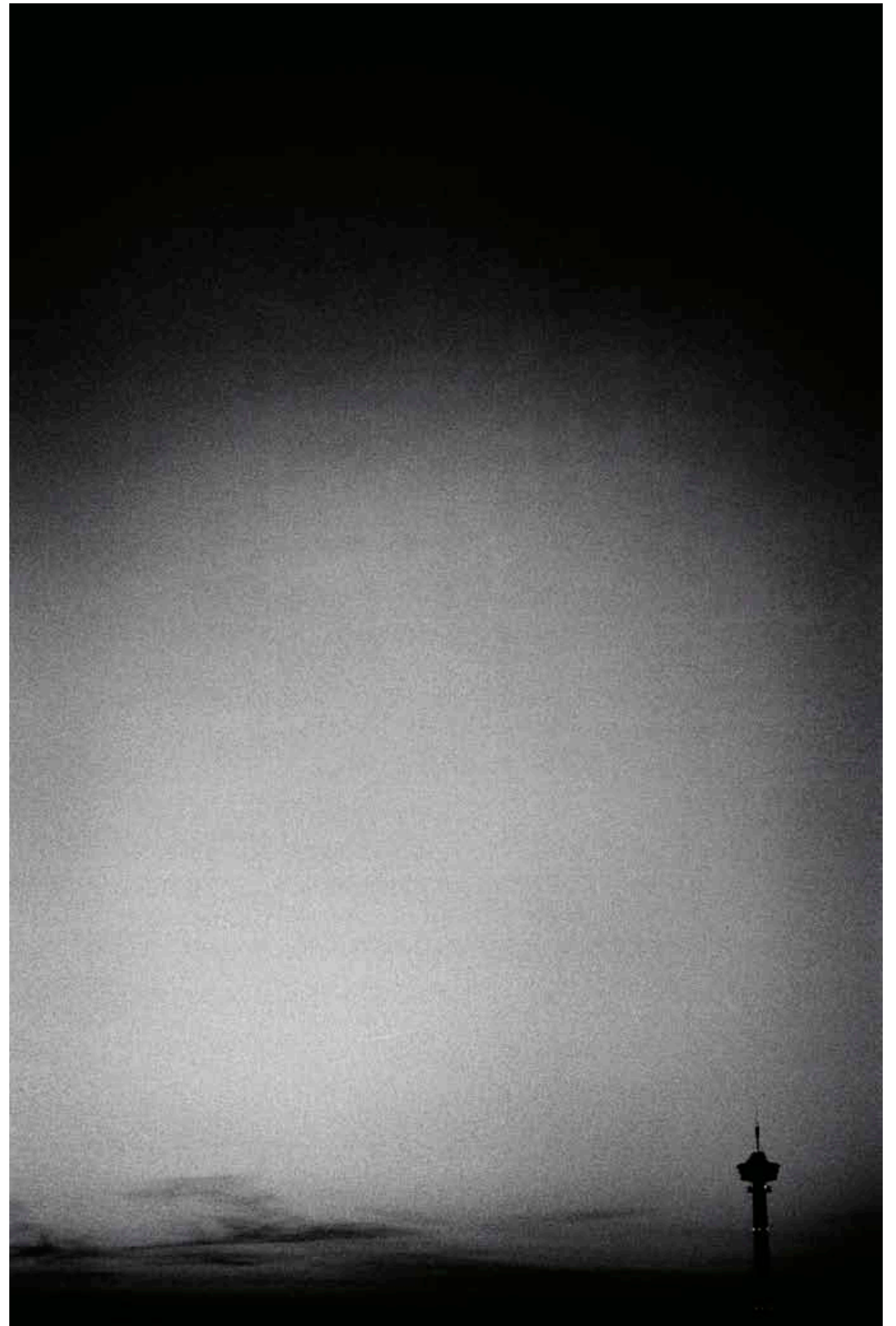
”Tunnelmat ja tunteet ovat ovat minulle valokuvauksessa erittäin tärkeitä. Kun valokuvaan, niin kyse on juuri tästä. Jos tunnelmaa ei ole olemassa, niin en ota valokuvaa saatikka vedosta sitä teokseksi saakka.”

Tunnelmia-sarjan työvedosvaiheessa Jari Arffman pyysi legendaarista tamperelaista rocklyyrikkoo Juice Leskistä kirjoittamaan runoja valokuvateostensa sisään. Syntyi säkeenomaisia lyhyitä tekstikatkelmia, kuin alulle viritettyjä, kesken jääneitä runoja: *Asiakkaat ovat lähteneet, Valkoisten lyhtyjen alue ja Tulkaa sisään, olkaa hyvä*. Nämä tekstit tuovat oman lähestymiskulman- sa Arffmanin kuvamaailmaan.

KAUNIITA TAMPERELAISIA

Jari Arffman sai kimmokkeen Tampereen asukkaiden kuvaamiseen 2003 silloiselta Sara Hildénin taidemuseon johtajalta professori Timo Uuorikoskelta. Tämä ehdotti Arffmanille tavallisten tamperelaisien ihmisten kuvaamista elämässä elämäänsä ja tekemässä työtään Tampereen eri kaupunginosissa. Kahteenkymmeneen eri kaupunginosaan keskittyvässä teosarjassaan *Dokumenttiprojekti Tampere* Arffman pyrki tavoittamaan sen, miten hänen tamperelaiset mallinsa ”kokevat oman yhteisönsä, kotiseutunsa ja miten se näkyy heissä, sillä yhteisönsä jäsenenä he ovat enemmän kuin yksilöinä”.

Dokumenttiprojekti Tampereen malleina on lapsia ja nuoria, keski-ikäisiä ja vanhuksia, syntyperäisiä paikkakuntalaisia ja maahanmuuttajia, työssäkäyviä ja syrjäytyneitä. Tamperelaiset on kuvattu tilanteita lavastamatta autenttisissa jokapäiväisissä tilanteissa: aurinkoa palvomassa Kaukajärvellä, koiraa ulkoiluttamassa Aitolahdessa, Höyrymakkaraa syömässä Messukylässä, pulloja kuljettamassa Hervannassa, koulumatkalla Lapissa. Arffmanin kuvaamissa miljöissä, rähjäisissä kuppiloissa ja karuissa tehdassaleissa sekä hänen ihmiskuvassaan on jotakin ”kaurismäkeläistä” kaunistelemattomuutta sekä kunnioitusta tavallista suomalaista lähiöihmistä ja hänen selviytymistään kohtaan. *”Tamperelaiset ovat kauniita”*, Arffman on itse todennut. Mallit on kuvattu vahvasti läsnäolevina yksilöinä ja yhteisönsä jäsenenä.

Uaikka hallitsevana piirteenä on dokumenttivalokuvauksen ote, runollistaa jo valokuvien mustavalkoisuus mallinsa ja antaa heille taidevalokuvan ajattomuuden auran.

Dokumenttiprojekti Tampere poiki vuonna 2007 uuden Tampere-aiheisen teossarjan Tampereen kauppakamarin toimitusjohtajan Tommi Rasilan kiinnostuessa Arffmanin projektista ja rohkaistessa häntä tekemään yhteistyötä alueen yritysten

kanssa. Syntyi *BART, Business Art*, joka yhdistää talouden, taiteen ja historian Tampereella. Tämänkin sarjan valokuvissa keskiössä ovat yritysten tavalliset työntekijät. Arffman ei kuvaa heitä realistisen työläiskuvauksen perinteisessä hengessä työn raskaan raatajina, vaan ammatistaan ylpeinä, oman arvonsa ja paikkansa tuntevina työntekijöinä, jotka myös silmin nähden nauttivat arkisesta aherruksestaan.

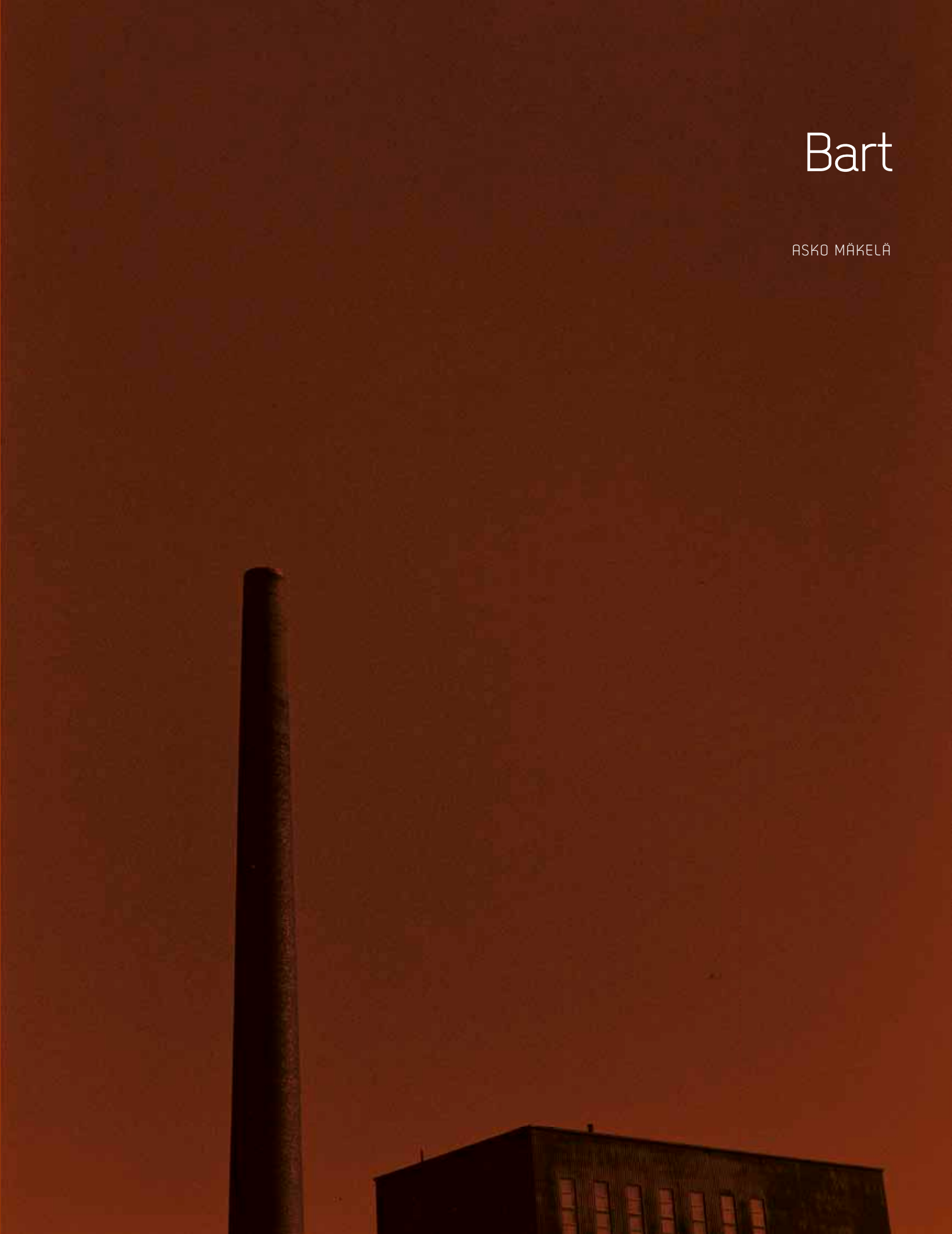

JARI ARFFMAN
Bart – Bodycote Lämpökäsittely Oy
2008
Bleached selenium sulfide toned gelatin silver print
Valkaistu seleenisulfidisävytetty hopeagelatiinivedos
15 x 10 cm

Bart

ASKO MÄKELÄ

Bart

ASKO MÄKELÄ

In 2002, Petri Tamminen writes about a factory chimney in his book *Piiloutujan maa* (The Land of the Hiding):

"There are lots of sounds in the high brick chimney. The wind plays a tune, roaring, howling and growling. On calm days, it is totally silent. Then you have to cough, stamp your feet or clap your hands together. The echo is gloomy. But not menacing, it is like a friend in a high place who promises lasting safety."

The quotation gives us a good description of a *Bart* product by the artist Jari Arffman. *Bart* products are made to celebrate the lasting image of a company. The chimneys are disappearing, but they are fine symbols of a company's independence. Within a company there lives a dream of security, one that is built out of work. The staff are still the most important thing for the company. Even in these days of the quartal economy, there is an ideal of the captain of industry who offers continuing security to those who do their work well. This safe place is documented in Jari Arffman's photographs.

Photography as an art has achieved the same status as film and painting. *Bart* photographs preserve the history of a company even as the company changes over the decades.

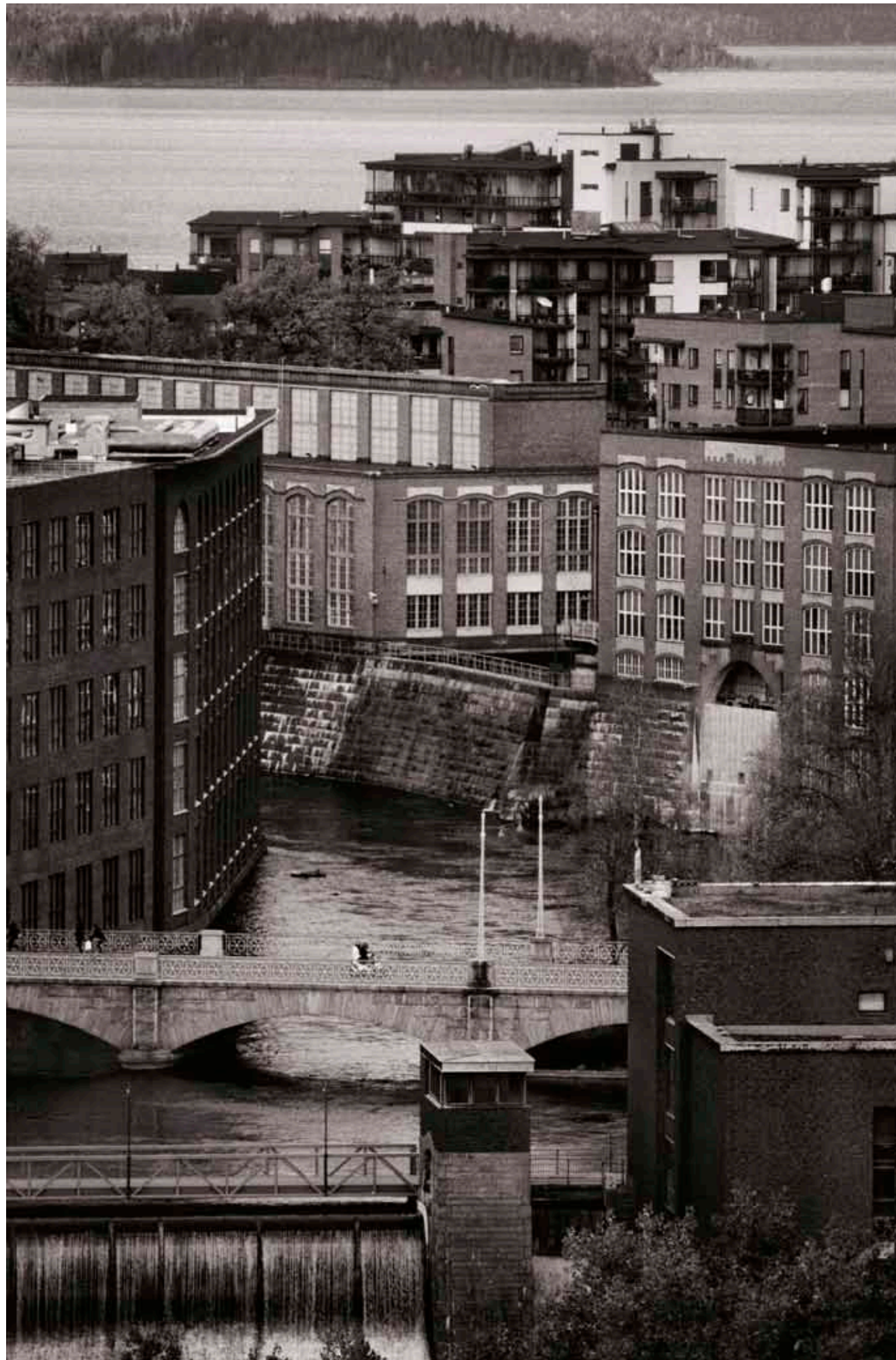
The German August Sander started photographing portraits of workers in the 1930's using the methods of art photography. His images showed workers sweating in their working clothes,

while actually at work. These pictures represented a change from previous images of workers, since now the worker was treated with respect: Sander's image was as unique and as professional as the photograph of the directors of the factory. Jari Arffman is carrying on August Sander's tradition. All those who make a contribution to profits are shown equally strongly in his art photographs.

Most of the images in this book are Arffman's interpretations of companies' products. They could be called portraits of products. They have little in common with traditional product photographs. Every image or detail seeks out the most personal form and mood of the object or machine. The images include sharp-honed gearwheels as well as the swarf left over by machine tools. As an artist the photographer endows each object with its own personality.

Bart is a photographic artist's celebration of work. The company uses art to demonstrate respect for its own work. *Bart* is a simple concept, like everything practical: the artist makes a deal with the company to photograph the staff, the factory and the results of the work. The difference from other company photographs is the artistic '*Bart* viewpoint' created by Arffman. The result can also be an art gift for the company's partners in collaboration.

Jari Arffman photographs work the way it looks: nothing is staged or removed. Sometimes the workers do not even know that the photographer is coming. Arffman talks about the human

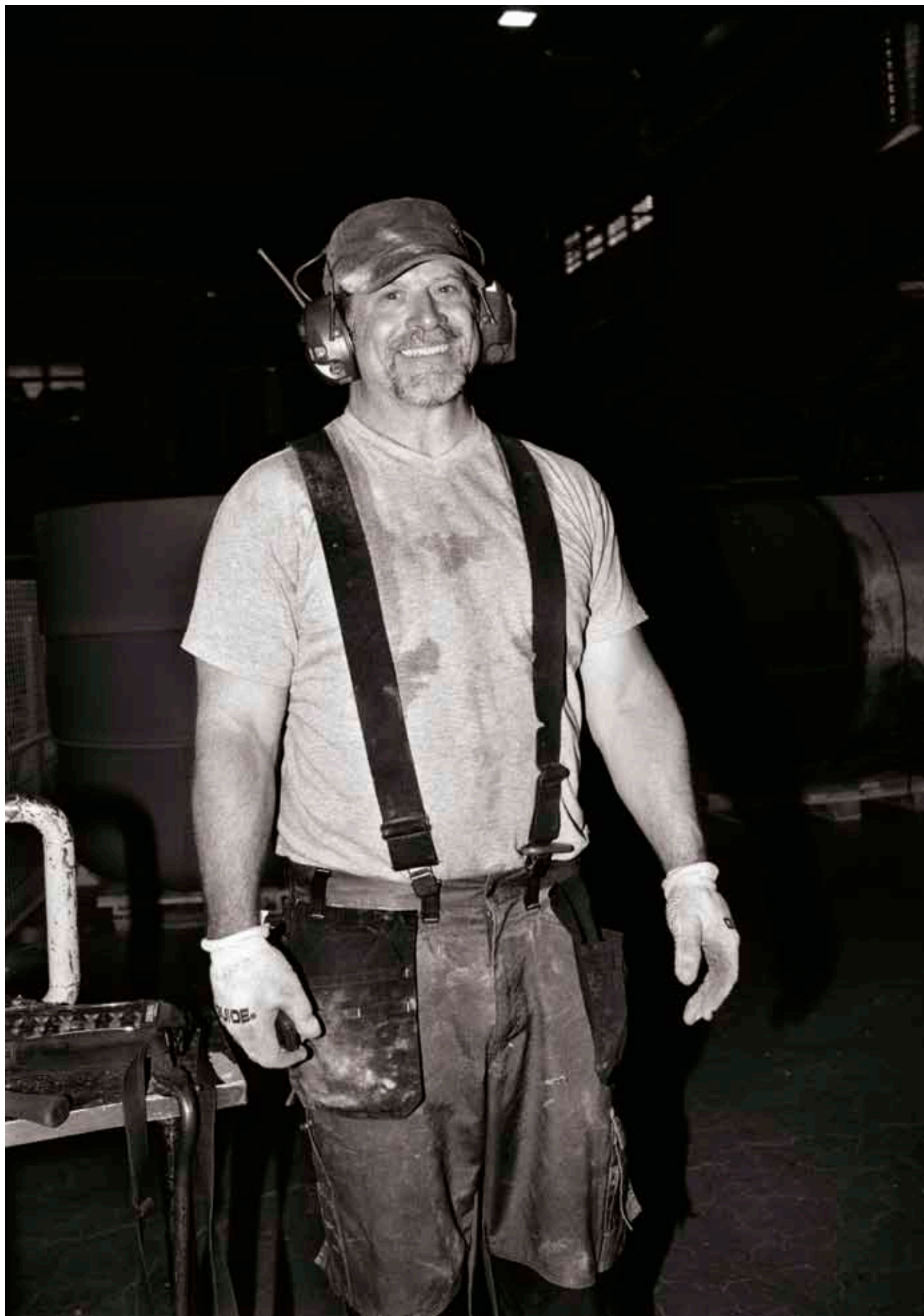

contact that his work gives him and about the creative freedom of a rapid shooting session. He particularly enjoys the energy of the workplace and the simplicity of working with workers. Sometimes the photographer has to run after the worker to get the best picture. The different personalities make the spirit and the culture of each company different. It is a rewarding job for the photographer to meet a company and its people, since for him this is about making ambitious art.

Arffman takes spectators to places where they are not usually allowed to go. A modern factory and its storerooms are much cleaner spaces than were the old workshops filled with greased machinery in the days when everything was made by hand. The goal of cleanliness has guided both factories and modern architecture for over a century. Nowadays, factory architecture even

incorporates features from church architecture. Factories have become temples of technology. In them a human being directs and completes the work done by a machine. Robots have now joined in to share the work with the workers. This change in the concept of work is visible in Jari Arffman's photographs.

A factory is a visual environment of its own. In the harsh light of the factory the visible elements, beams and storage units, worktables and machinery are seen as sharp forms with lots of deep darkness in between. This blackness plays an important role in Arffman's photographs. Deep black brings the secret of darkness into the images. In it live thoughts from the past and options for the future. In his photographs the Artist Arffman tells mythic tales of everyday environments.

Bart

ASKO MÄKELÄ

Kirjailija Petri Tamminen kirjoittaa vuonna 2002 tiilisavupiipuista kirjassaan *Piiloutujan maa*:

"Ääniä piipussa on paljon. Tuuli soi ja kohisee, ulvoo ja mörisee. Tyynellä on aivan hiljaista. Silloin pitää yskäistä, kopistella kenkiä tai lyödä kämmenet yhteen. Kaiku on jylhä. Se ei ole uhkaava, se on kuin korkea-arvoinen ystävä, joka lupaa turvaa pitkeksi ajoiksi."

Tämä lainaus tiivistää valokuvataiteilija Jari Arffmanin ajatuksen kestävästä yrityskuvasta. Savupiiput ovat katoamassa, mutta ne sopivat yhä yrityksen itsenäisyyden symboleiksi. Yrityksessä elää tänäänkin unelma oman työn tuomasta turvasta, sillä työntekijä on edelleen yrityksen tärkein voimavara. Myös kvartaalitalouden aikana elää ihanne patruunasta, joka tarjoaa jatkuvan turvan työnsä tekeville. Jari Arffmanin valokuvat tallentavat tuon turvapaikan.

Valokuva on saavuttanut taiteena saman aseman kuin elokuva ja maalaustaide. Jari Arffmanin *Bart*-tuotemerkillä tehdyt valokuvataideteokset säilyttävät yrityksen vaiheet senkin jälkeen, kun yritys vuosikymmenien saatossa muuttuu.

Saksalainen valokuvaaja August Sander alkoi valokuvata 1930-luvulla työläisiä poikkeuksellisesti taidevalokuvan keinoin, muotokuvana. Kuvissaan Sander näytti työntekijät hikisinä työvaatteissaan, kesken työn. Ne erosivat aikaisemmista työnkuvista siinä, että nyt työntekijää kunnioitettiin: Sanderin muotokuva

työläisestä oli yhtä suuren ammattitaidon ja huolellisuuden jälkeä kuin muotokuva tehtaan johdosta. Valokuvataiteilija Jari Arffman jatkaa tätä August Sanderin perinnettä. Jari Arffmanin luoma *Bart*-valokuvataide näyttää kaikki tuloksen tekijät taiteellisesti vahvalla tavalla.

Kirjan valokuvataiteesta suurin osa on Jari Arffmanin tulokintoja yritysten tuottamista esineistä. Niitä voi kutsua esineiden muotokuviksi. Perinteisten tuotekuvien kanssa niillä ei ole paljoakaan tekemistä. Jokainen kuva tai osakuva esineestä tai koneesta pyrkii löytämään siitä sen omimman muodon ja tunnelman. Mukana on sekä mitä tarkimmin hiottuja hammasrattaita että työstäessä syntyneitä roskia. Taiteilijana valokuvaaja luo kullekin esineelle sen oman persoonallisuuden.

Bart on valokuvataiteilijan kunnianosoitus työlle. *Bart*-valokuvadokumentoinnilla yritys arvostaa omaa työtään. *Bart* on yksinkertainen, kuten kaikki muukin toimiva: valokuvataiteilija sopii yrityksen kanssa, että hän kuvaa yrityksen työntekijöitä, työympäristöä ja työntuloksia. Tuloksena on lahja yritykselle muotokuvana itsestään, lahja työntekijälle muotokuvana itsestään työnsä äärellä. Tulos on usein myös taidelahja yrityksen kumppaneille.

Jari Arffman kuvaa työtä sellaisena kuin se näyttää: mitään ei lavasteta tai poisteta. Joskus valokuvaajan tulosta ei edes tiedoteta etukäteen. Arffman puhuu työnsä antamasta inhimillisestä kontaktista ja työn luovasta vapaudesta nopeassa kuvaus-tilanteessa. Erityisesti Arffman nauttii työpaikoilla huokuvasta

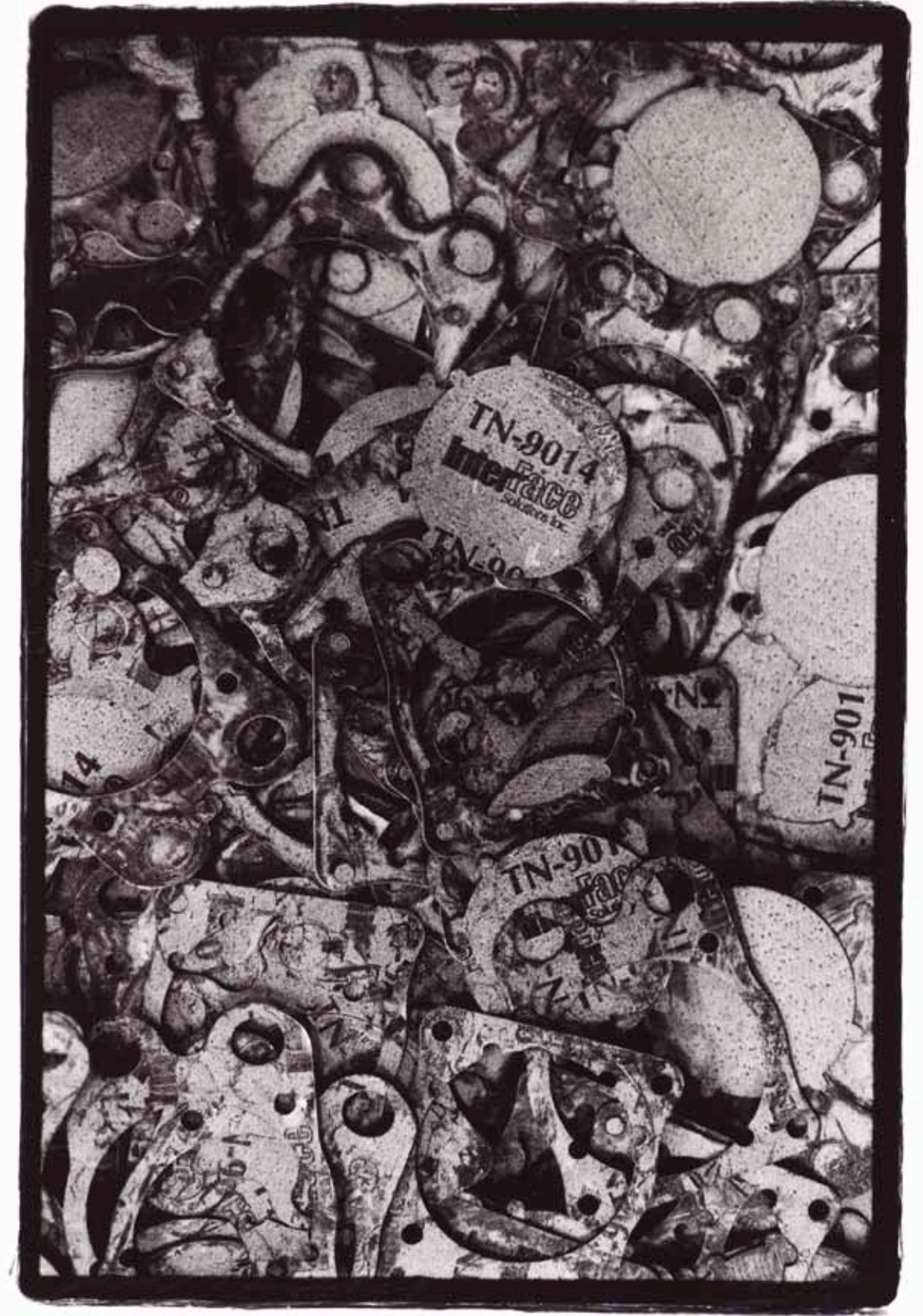

energiasta ja mutkattomuudesta kuvattavien kanssa työskennellessään. Jotain työntekijää on toki pitänyt jahdata juosten perässä saadakseen parhaan kuvan. Työpaikoilla on persoonallisuuksia, jotka luovat yritykset hengeltään ja kulttuuriltaan hyvin erilaisiksi. Taiteilijalle työntekijöiden ja yrityksen kohtaaminen on haastavaa ja palkitsevaa työtä, sillä hänelle kyse on taiteellisesti kunnianhimoisesta dokumenttivalokuvauksesta.

Jari Arffman päästää valokuviissaan katsojansa paikkoihin, joihin yleensä ei ole pääsyä. Nykyaikainen tehdasmiljöö ja sen varastot ovat puhtaampia paikkoja kuin ennenvanhaiset rasvan ja raskaan metallin työpajat, joissa suuri osa raskaasta työstä tehtiin käsivoimin. Tavoite puhtauteen ja selkeyteen on ohjannut niin tehtaiden toimintaa kuin modernia arkkitehtuuria jo sadan

vuoden ajan. Nyt tehdasarkkitehtuurissa on jopa modernin kirkkoarkkitehtuurin piirteitä. Tehtaista on tullut teknologian temppeleitä, joissa ihminen ohjaa ja täydentää koneen tekemää työtä. Robotit ovat tulleet tekijöiksi työntekijöiden rinnalle. Arffmanin valokuvissa näkyy työntöön muutoksen aikakausi.

Tehdasympäristö on oma visuaalinen, näkyvä ympäristönsä. Tehtaan kovassa valossa sen näkyvät osat, palkit ja hyllyt, työpöydät ja koneet näkyvät selkeinä muotoina, joiden katveeseen jää paljon mustaa. Jari Arffmanin valokuvissa tällä mustalla on tärkeä osa. Syvä musta tuo kuviin pimeässä asuvan salaisuuden. Siinä asuvat menneisyyden ajatukset ja tulevaisuuden mahdollisuudet. Taiteilijana Arffman kertoo arkisten ympäristöjen suuria kertomuksia.

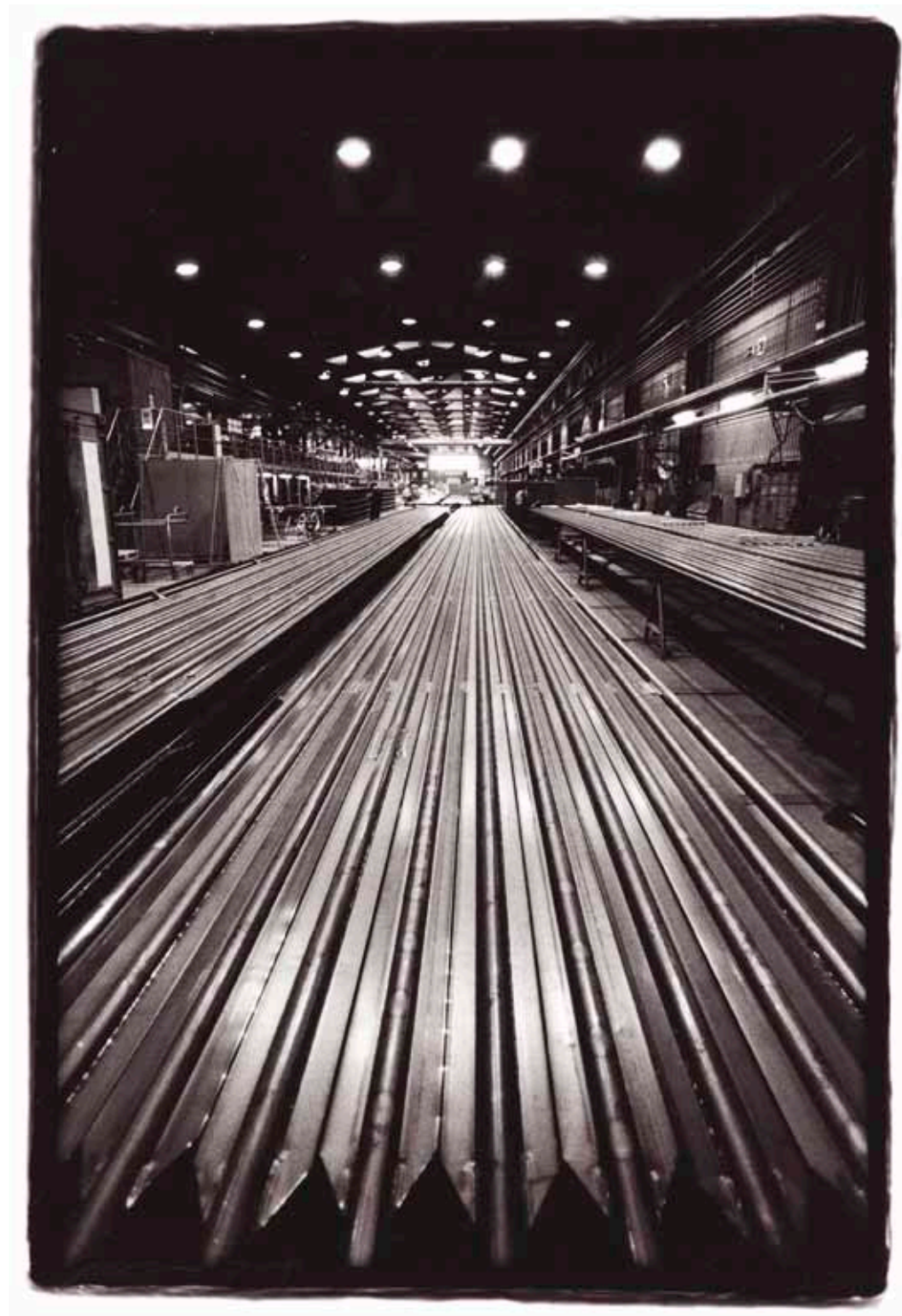

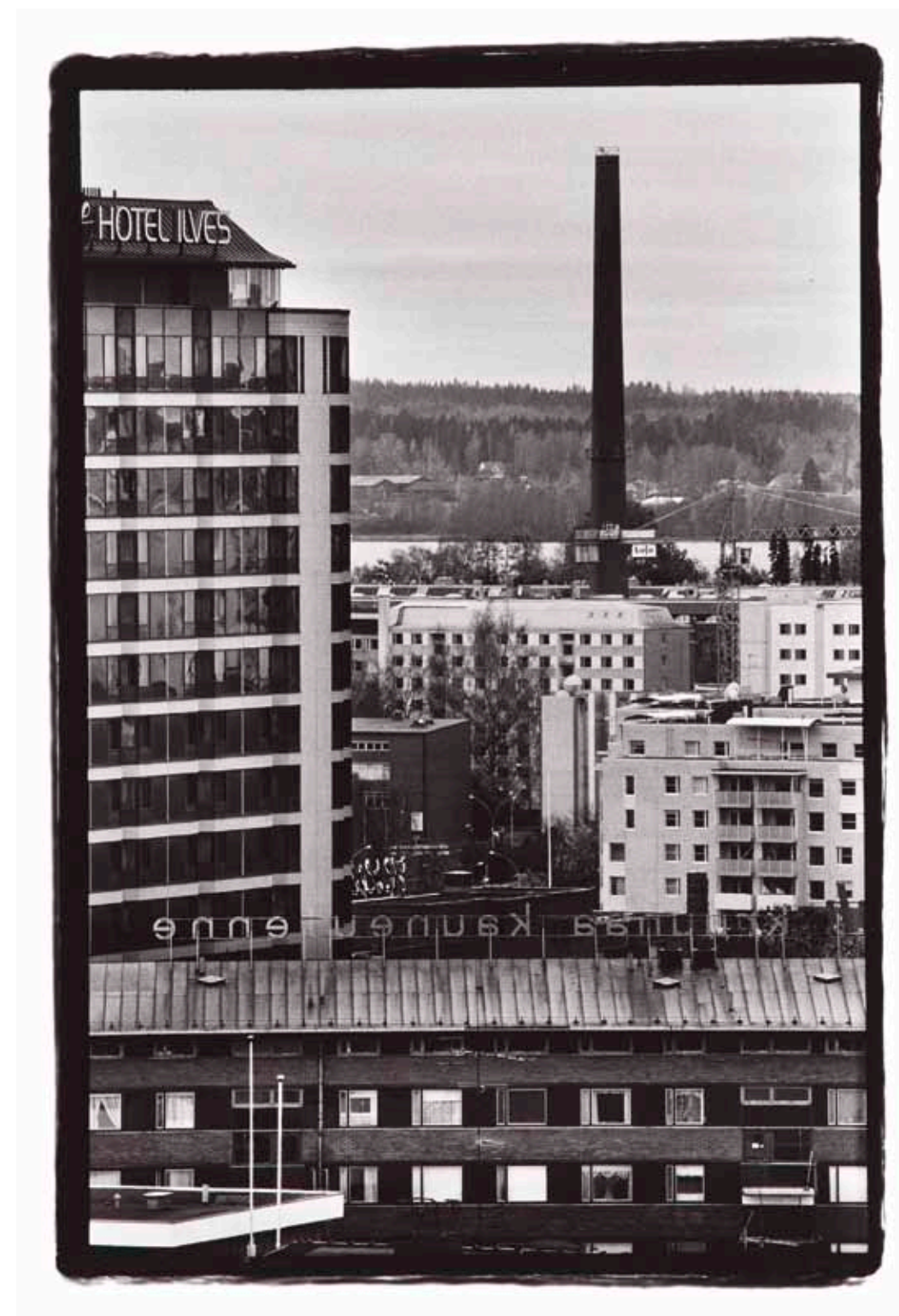
JARI ARFFMAN
Bart – Tasowheel Oy
2006
Bleached selenium sulfide toned gelatin silver print
Valkaistu seleenisulfidisävytetty hopeagelatiinivedos
15 x 10 cm

JARI ARFFMAN
Bart – Vexve Oy
2008
Bleached selenium sulfide toned gelatin print
Valkaistu seleenisulfidisävytetty hopeagelatiinivedos
15 x 10 cm

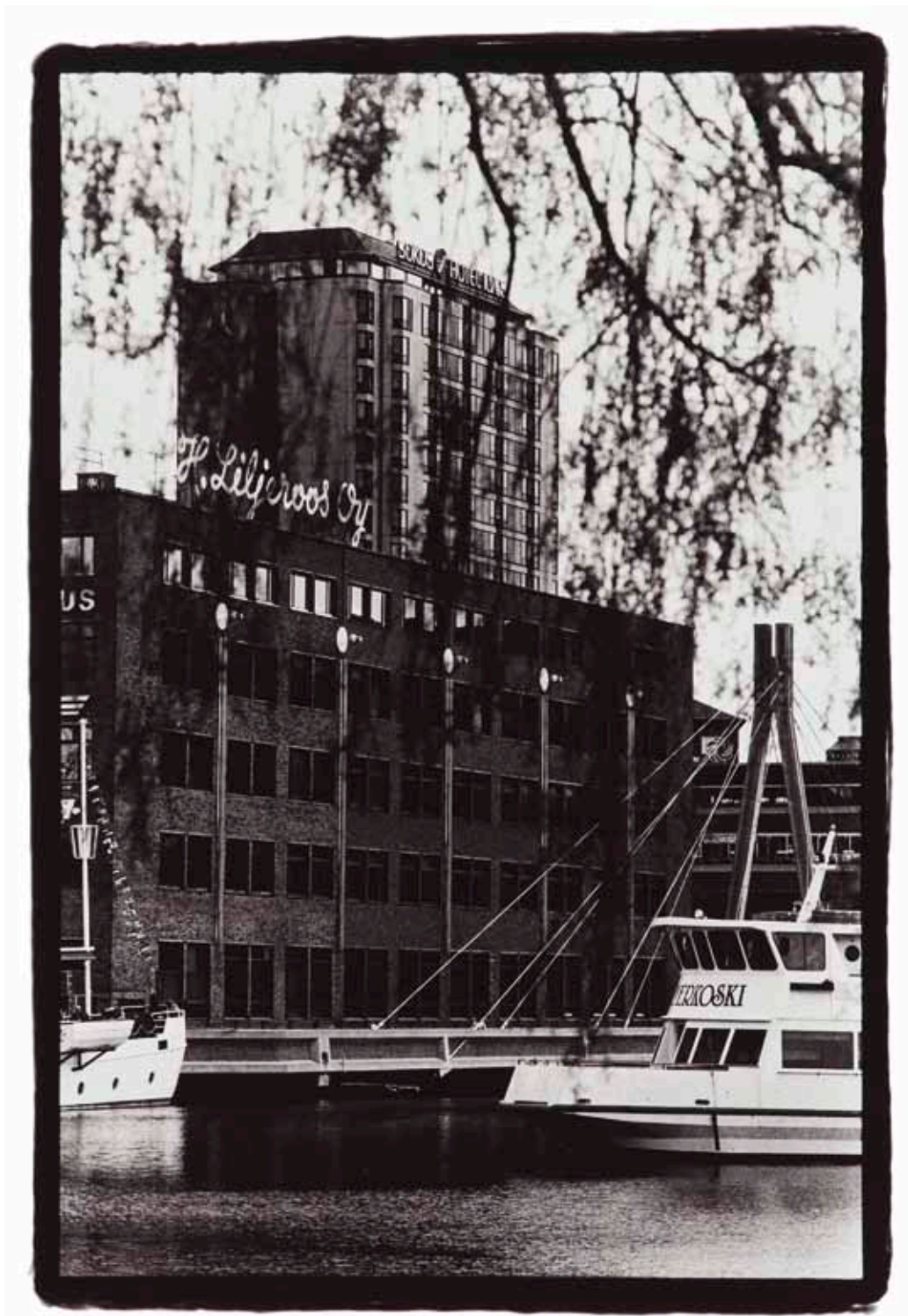
JARI ARFFMAN
Bart – Metso Power Oy
2008
Bleached selenium sulfide toned gelatin print
Valkaistu seleenisulfidisävytetty hopegelatiinivedos
37 x 24,5 cm

JARI ARFFMAN
Bart – City Planning Office of Tampere
Bart – Tampereen kaupungin kaavoitus toimi
2005
Bleached selenium sulfide toned gelatin print
Valkaistu seleenisulfidisävytetty hopegelatiinivedos
54,5 x 36,5 cm

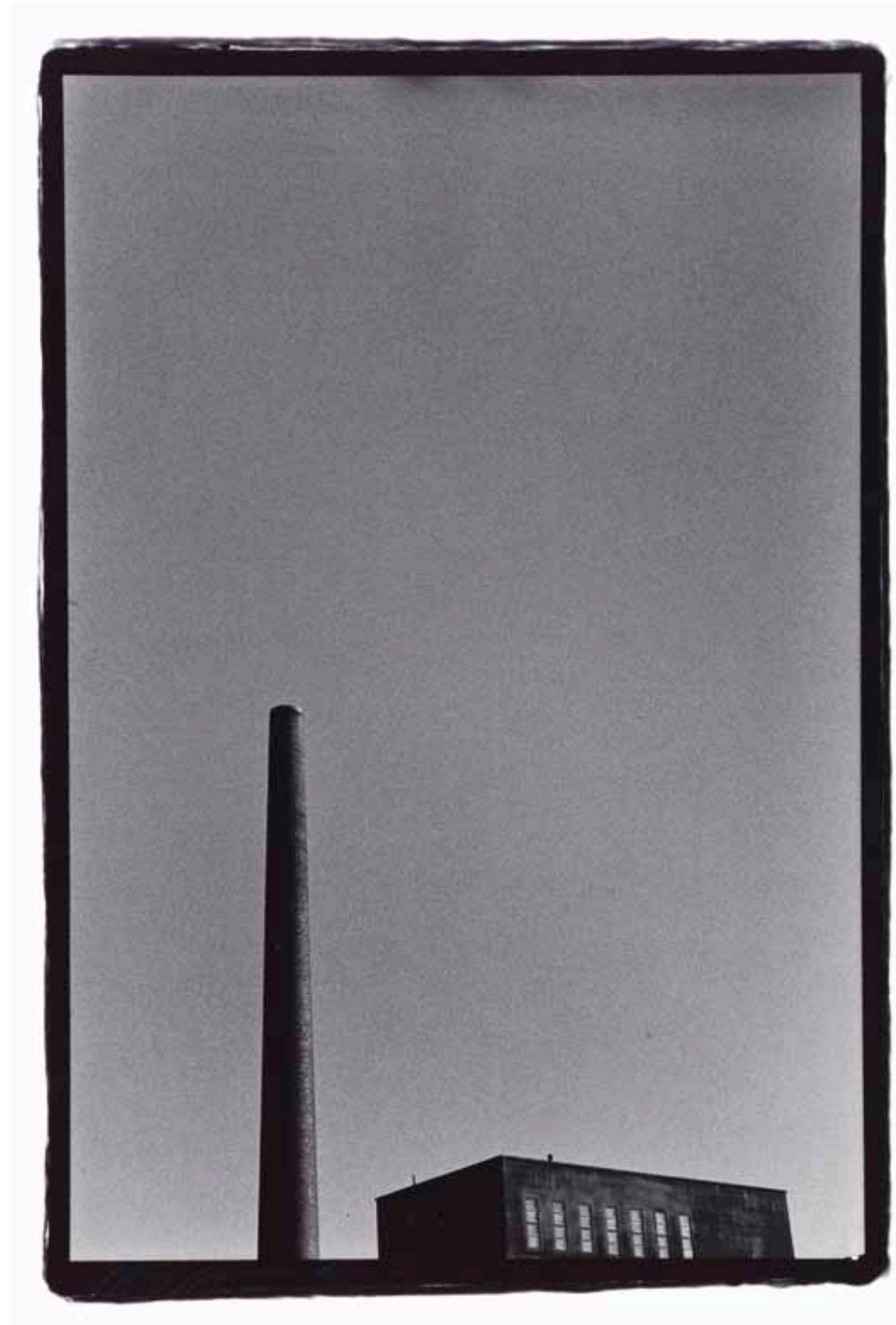
JARI ARFFMAN
From series Urban Landscapes
Särjasta Kaupunkimaisemia
2001
Selenium sulfide toned gelatin print
Selenisulfidisävytetty hopegelatiinivedos
46 x 31,5 cm

JARI ARFFMAN
Bart - Tampere Chamber of Commerce
Bart - Tampereen Kauppakamari
2004
Bleached selenium sulfide toned gelatin print
Valkaistu selenisulfidisävytetty hopegelatiinivedos
54,5 x 36,5 cm

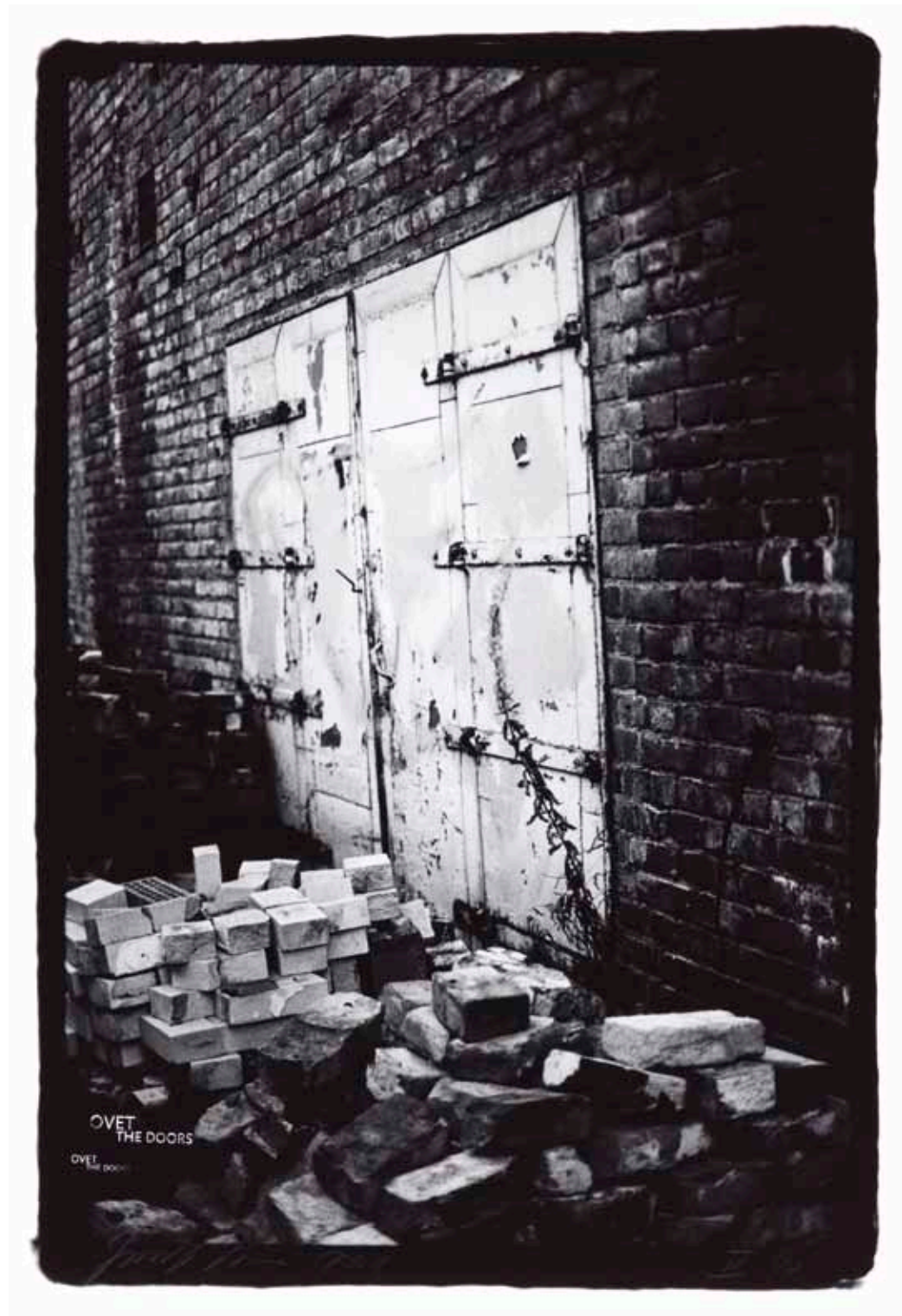
JARI ARFFMAN
From series Urban Landscapes
Sarjasta Kaupunkimaisemia
2001
Selenium sulfide toned gelatin print
Seleenisulfidisävytetty hopegelatiinivedos
46 x 31,5 cm

JARI ARFFMAN
From series Urban Landscapes
Sarjasta Kaupunkimaisemia
2001
Selenium sulfide toned gelatin print
Seleenisulfidisävytetty hopegelatiinivedos
46 x 31,5 cm

JARI ARFFMAN
Customers have left from series Moods
Asiakkaat ovat lähteneet sarjasta Tunnelmia
2004
Selenium sulfide toned gelatin print
Selenisulfidisävytetty hopegelatiinivedos
36,5 x 54,5 cm

JARI ARFFMAN
The Doors from series Moods
Ovet sarjasta Tunnelmia
2004
Selenium sulfide toned gelatin print
Selenisulfidisävytetty hopegelatiinivedos
54,5 x 36,5 cm

JARI ARFFMAN
Järvensivu from series Documentary Project Tampere
Järvensivu sarjasta Dokumenttiprojekti Tampere
2005
Bleached polysulfide toned gelatin silver print
Valkaistu polysulfidisävytetty hopeagelatiinivedos
26,5 x 36,5 cm

JARI ARFFMAN
Messukylä from series Documentary Project Tampere
Messukylä sarjasta Dokumenttiprojekti Tampere
2004
Bleached polysulfide toned gelatin silver print
Valkaistu polysulfidisävytetty hopeagelatiinivedos
26,5 x 36,5 cm

JARI ARFFMAN
Särkänniemi/Onkiniemi from series Documentary Project Tampere
Särkänniemi/Onkiniemi sarjasta Dokumenttiprojekti Tampere
2005
Bleached polysulfide toned gelatin silver print
Valkaistu polysulfidisävytetty hopeagelatiinivedos
26,5 x 36,5 cm

JARI ARFFMAN
Lappi from series Documentary Project Tampere
Lappi sarjasta Dokumenttiprojekti Tampere
2004
Bleached polysulfide toned gelatin silver print
Valkaistu polysulfidisävytetty hopeagelatiinivedos
26,5 x 36,5 cm

JARI ARFFMAN
 Järvensivu from series Documentary Project Tampere
 Järvensivu sarjasta Dokumenttiprojekti Tampere
 2004
 Bleached polysulfide toned gelatin silver print
 Valkaistu polysulfidisävytetty hopeagelatiinivedos
 43,5 x 55,5 cm

JARI ARFFMAN
 Lappi from series Documentary Project Tampere
 Lappi sarjasta Dokumenttiprojekti Tampere
 2004
 Bleached polysulfide toned gelatin silver print
 Valkaistu polysulfidisävytetty hopeagelatiinivedos
 45 x 55,5 cm

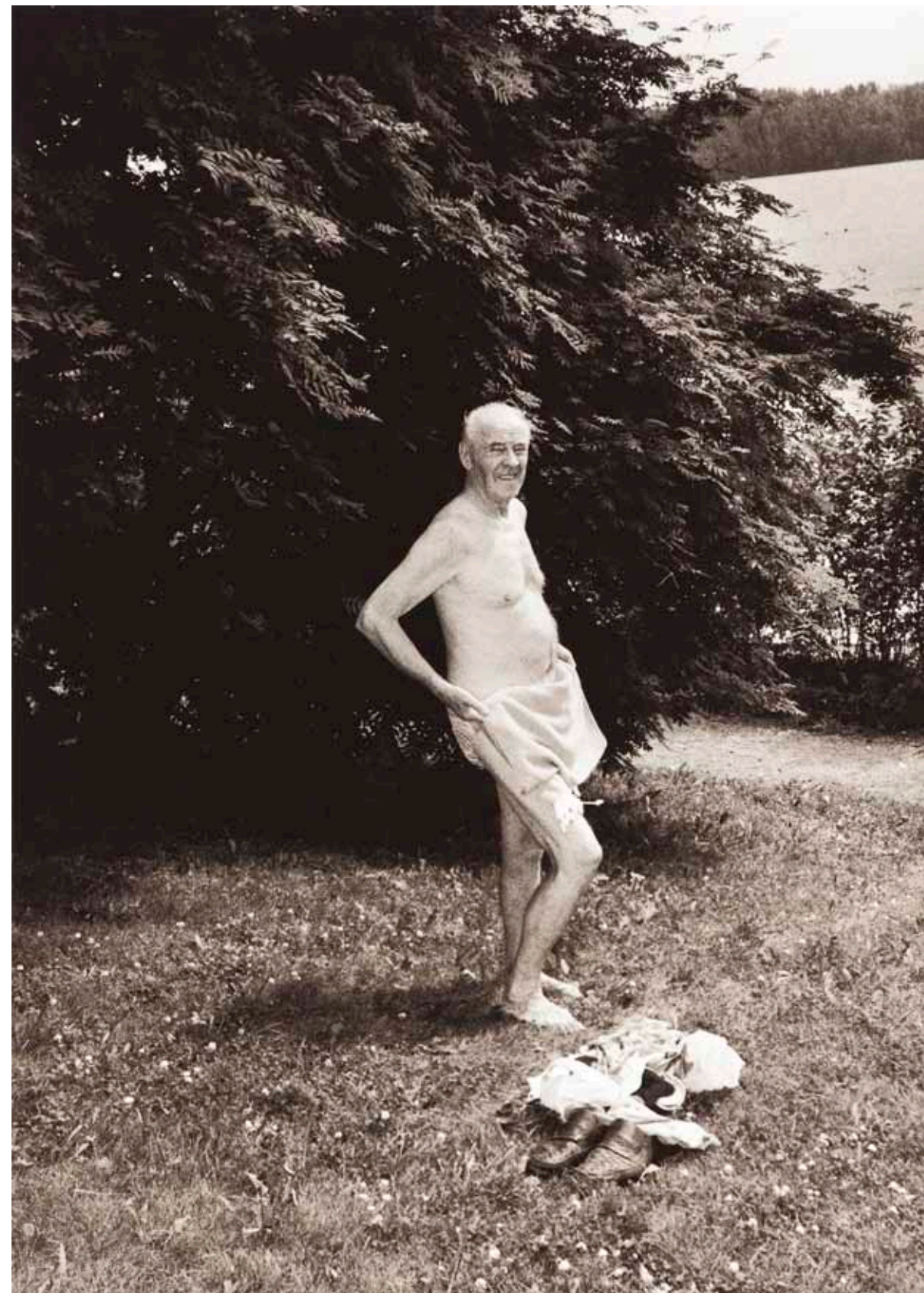
JARI ARFFMAN
Tammerkoski from series Documentary Project Tampere
Tammerkoski sarjasta Dokumenttiprojekti Tampere
2004
Bleached polysulfide toned gelatin silver print
Valkaistu polysulfidisävytetty hopeagelatiinivedos
36,5 x 26,5 cm

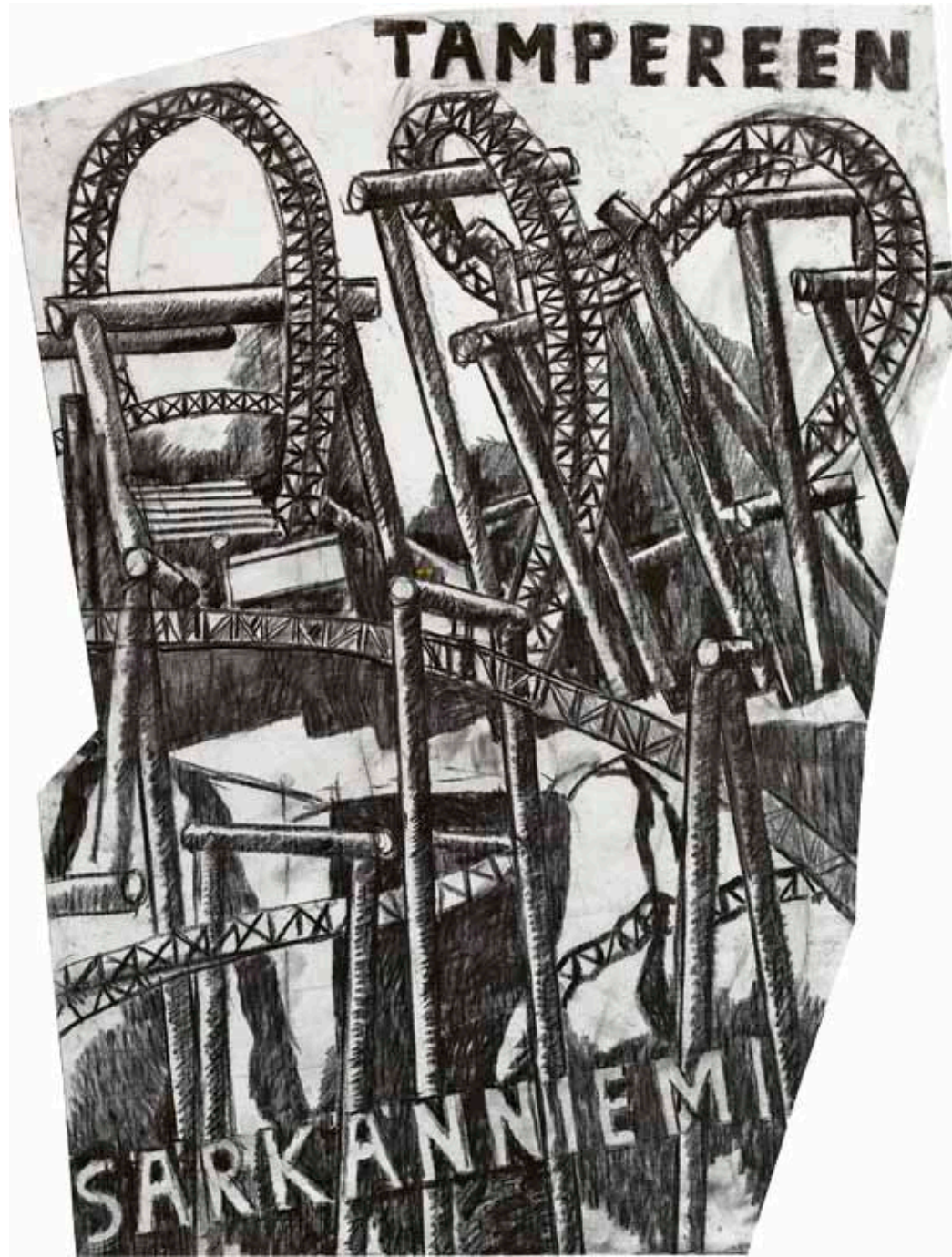
JARI ARFFMAN
Hervanta from series Documentary Project Tampere
Hervanta sarjasta Dokumenttiprojekti Tampere
2004
Bleached polysulfide toned gelatin silver print
Valkaistu polysulfidisävytetty hopeagelatiinivedos
36,5 x 26,5 cm

JARI ARFFMAN
Lappi from series Documentary Project Tampere
Lappi sarjasta Dokumenttiprojekti Tampere
2004
Bleached polysulfide toned gelatin silver print
Valkaistu polysulfidisävytetty hopeagelatiinivedos
36,5 x 26,5 cm

JARI ARFFMAN
Kaukajärvi from series Documentary Project Tampere
Kaukajärvi sarjasta Dokumenttiprojekti Tampere
2003
Bleached polysulfide toned gelatin silver print
Valkaistu polysulfidisävytetty hopeagelatiinivedos
36,5 x 26,5 cm

TIMO VUORIKOSKI
Särkänniemi
2011
Charcoal on canvas
Hiili kankaalle
158 x 113 cm

Copyright Tampere Manifesto
Copyright Tampereen manifesti

TIMO VUORIKOSKI
JARI ARFFMAN

Copyright Tampere Manifesto

TIMO VUORIKOSKI
JARI ARFFMAN

The artists in the *Copyright Tampere* exhibition, Jari Arffman and Timo Vuorikoski, have worked on subjects dealing with Tampere in various ways for several decades. *Copyright Tampere* represents a compilation of artistic work created over a long period, a summation that continues to change, grow, adapt and update itself to serve the requirements of different exhibitions. It is a project in which photographs are placed in an exhibitional dialogue with paintings and drawings within the framework of a common theme.

Copyright Tampere aims consciously and with reverence to present the grand local narrative of the structural change that has taken place in Tampere. At the same time, it is a narrative of the growth and adaptation of all old industrial cities to the demands of the new global society. It is also a Bildungsroman of artistic creation, in which a collective, multi-layered urban entity meets the individual creative personality of the artist.

The nostalgic dimension of the *Copyright Tampere* exhibition is a spiritual landscape of modernism, a smokestack silhouette of a city born of industrialism, a silhouette that continues to dominate the visual appearance of Tampere and many of its twinned cities. A second dimension is the effect of the new global and conceptual information society on the reality, environment, work and livelihoods of the people who live in the city. *Copyright Tampere* can be seen as a tribute to the struggle for survival of the workers of the city's enterprises in the maelstrom of change, which the Tammerkoski Rapids have traditionally represented.

The exhibition makes manifest the conflict that exists between the fragmented multi-cultural nature of the present day and the doomed traditional culture of unity. *Copyright Tampe-*

re brings out the positive elements of the local urban tradition, whose significance for people's daily well-being and ability to cope with life is indisputable. *Copyright Tampere* complements admiration of the natural landscape with the dimensions of the urban environment, the drama inherent in it and the optimism for progress. In this respect, *Copyright Tampere* is essentially a futuristic project.

Copyright Tampere does not close its eyes to the cracks and breaks that are inevitable in the texts of a grand narrative. The utopias of development embody numerous subconscious fears, doubts and failures that are manifested in the oblique black shadows of the old factories on the slow-moving stream. On the other hand, it is these dark reflections that allow us to see and correctly interpret the multidimensionality and heroism of the grand narrative. The city becomes an allegory of the artist and artistic creation, in which an Apollonian state of peace and harmony is instantly transformed in a Dionysiac frenzy, simultaneously plunging into depression and doubt, until the dawn rises between the massive blocks of the buildings to blow a new fanfare of light.

Copyright Tampere is not an illustrative project. Although it is in a certain way an historical document, its essence lies in the artists' personal and passionate relationship, based as it is on their own experiences, with their subjects and with the themes of the whole exhibition. In this respect, *Copyright Tampere* consciously continues the tradition of modernism. The artist's interpretation can be a constructive experience for the whole community when it is sufficiently strong, pure and intensive.

Copyright Tampereen manifesti

TIMO UURIKOSKI
JARI ARFFMAN

Copyright Tampere -näyttelyn taiteilijat, Jari Arffman ja Timo Vuorikoski, ovat omassa tuotannossaan vuosikymmeniä työskennelleet Tampereeseen eri tavoin liittyvien aiheiden parissa. *Copyright Tampere* on pitkään jatkuneen taiteellisen työskentelyn yhteenveto, joka edelleen muuntuu, kasvaa, mukautuu ja päivittyy erilaisia näyttelytarpeita silmälläpitäen. *Copyright Tampere* on projekti, jossa valokuva saatetaan näyttelylliseen vuoropuheluun maalausten ja piirustusten kanssa yhteisen teeman puitteissa.

Copyright Tampere haluaa nostaa tietoisesti ja kunnioittavalla asenteella esiin Suuren Lokaalisen Kertomuksen Tampereen rakennemuutoksesta. Samalla se on Kertomus kaikkien vanhojen teollisuuskaupunkien kasvusta ja mukautumisesta uuden globaalin yhteiskunnan vaatimuksiin. Se on myös taiteellisen luomistyön kehityskertomus, jossa kollektiivinen monikerroksinen kaupunkikokonaisuus kohtaa yksilöllisen luovan taiteilijapersoonallisuuden.

Copyright Tampere -näyttelyn nostalgisena ulottuvuutena on modernismin sielunmaisema, industrialismin synnyttämän kaupungin savupiippusiluetti, joka edelleen hallitsee Tampereen ja sen monien ystävyyskaupunkien visuaalista ilmettä. Toisena ulottuvuutena on uuden globaalin ja käsitteellisen tietoyhteiskunnan vaikutus kaupungissa elävien ihmisten todellisuuteen, ympäristöön, työhön ja toimeentuloon. *Copyright Tampere* voidaan nähdä kunnianosoituksena kaupungissa toimivien yritysten ja niiden työntekijöiden hengissäpysymistäistelulle tässä muutosten virrassa, jota perinteisesti on kuvastanut Tammerkoski.

Näyttely tuo julki ristiriidan, mikä vallitsee nykyhetken sirpaleisen moniarvoisuuden ja jo kadonneeksi tuomiton perinteisen yhtenäiskulttuurin välillä. *Copyright Tampere* nostaa esiin niitä

paikallisen kaupunkiperinteen positiivisia elementtejä, joiden merkitys ihmisten päivittäiselle arkiselle hyvinvoinnille ja jaksamiselle on kiistaton. Luonnonmaiseman ihannoinnin rinnalle *Copyright Tampere* nostaa esiin urbaanin ympäristön, siihen sisäänrakennetun draaman ja kehitysoptimismien ulottuvuudet. Tältä osin *Copyright Tampere* on olemukseltaan futuristinen projekti.

Copyright Tampere ei sulje silmiään niiltä vääjäämättömiltä halkeamilta ja murtumilta, joita Suuren Kertomuksen teksteihin aina liittyy. Kehityksen utopioihin sekoittuvat monet alitajuiset pelot, epäilyt ja epäonnistumiset, jotka ovat mustia vanhojen tehtaiden vinoja varjoja seisovassa virransuunnassa. Kuitenkin vasta näiden tummien heijastumien avulla on mahdollista nähdä ja oikein tulkita Suuren Kertomuksen moniulotteisuus ja sanakarillisuus. Kaupungista tulee taiteilijan ja taiteellisen luomisen allegoria, jossa apollonisen rauhan ja harmonian tila hetkessä muuttuu dionysiseksi maanisudeksi ja syöksyy saman tien masennukseen ja epäilyyn, kunnes päivän nousu rakennusmasojen välistä soittaa uuden valon fanfaarin.

Copyright Tampere ei ole kuvitusprojekti. Vaikka se tietyllä tavalla onkin historiallinen dokumentti, oleellista on siihen osallistuvien taiteilijoiden henkilökohtainen, omaan kokemukseen perustuva intohimoinen suhde kuvattaviin aiheisiin ja koko näyttelyn tematiikkaan. Tässä suhteessa *Copyright Tampere* jatkaa tietoisesti modernismin traditiota. Taiteilijan tulkinta voi tulla koko yhteisön rakentavaksi kokemukseksi, kun se on tarpeeksi vahva, puhdas ja intensiivinen.

Curriculum Vitae
JARI ARFFMAN
Artist Photographer
Valokuvataiteilija

Born 16th June 1965 in Kajaani, Finland
Syntynyt 16.6.1965 Kajaanissa

EDUCATION / KOULUTUS

1994
M.Sc University of Tampere, YTM Tampereen yliopisto

SELECTED SOLO EXHIBITIONS VALIKOITUJA YKSITYISNÄYTTELYITÄ

2010
Bart, The Museum of New Art, Pärnu, Estonia /
Bart, Pärnun Nykytaiteen museo, Viro;
Bart, Fotomuseum, Fotokelder Lee, Tallinn, Estonia /
Tallinna, Viro;
Bart, Finnish-Norwegian Cultural Institute, Oslo, Norway /
Bart, Suomalais-norjalainen kulttuuri-instituutti, Oslo;
Norja;
Vastinparit – Counterparts, Galleria WILLA MAC,
Tampere, Finland

2009
Counterparts, Zsinagóga Galériá, Eger, Hungary / Unkari
Counterparts, Sami Artist Center, Karasjok, Norway /
Counterparts – Vastinparit, Saamelainen taiteilijakeskus,
Karasjoki, Norja

2009–2008
Bart, Gallery Becker, Jyväskylä, Finland /
Galleria Becker, Jyväskylä

2008
Counterparts – Vastinparit, Nordic Heritage
Museum, Seattle, USA
Counterparts – Vastinparit, Finlandia University Gallery,
Hancock, USA

2007
Vastinparit, Kajaani Art Museum, Finland /
Kajaanin taidemuseo

2006
Dokument Project Tampere, Gallery Kakelhallen,
Maarianhamina, Finland / Dokumenttiprojekti Tampere,
Galleri Kakelhallen, Maarianhamina

2005
Utopia, Studio Mältinranta, Tampere, Finland

2004
Photographs 3 Miskolc Gallery of Fine Arts – City Museum
of Arts, Hungary / Unkari;
Utopia, Finnish Institute in Madrid, Spain /

Utopia, Suomen Madridin instituutti, Espanja;
La Galería – Casa Condal, Maspalomas, Espanja

2003
Photographs 2, Sredets Hall, Gallery of the Bulgaria Culture
Ministry, Sofia /
Photographs 2, Bulgarian kulttuuriministeriön galleria, Sofia

2002
St. Pragburg, Cidade Lisboa, Padrão dos Descobrimentos,
Lisbon, Portugal / Lissabon, Portugali; Fujifilm Gallery,
Kaunas, Lithuania / Kaunas, Liettua;
Opera/Light, Finish Institute of St. Petersburg, Russia /
Ooppera/Valo, Suomen Pietarin-instituutti, Venäjä

1998
Post-Realism, Photographic Centre Nykyaika,
Tampere, Finland /
Jälkirealismia, Valokuvakeskus Nykyaika, Tampere

FESTIVAALIT

2009
Ménes-patak Menti Nemzetközi Fotóművészeti Fesztivál,
Szécsény, Hungary and Füle, Slovakia /
Szécsény, Unkari ja Füle, Slovakia

2004
International Meetings of Photography, Plovdiv, Bulgaria

2003–2002
Mirafoto, II festival de fotografía de miraflores, Lima, Peru

2002
Pro-Vision 22nd International Photofestival Pro-Vision,
Nizni Novgorod, Russia /
Pro-Vision, 2. kansainvälinen valokuvafestivaali, Nizhni
Novgorod, Venäjä

WORKS IN COLLECTIONS (selection) TEOKSIA KOKOELMISSA (valikoima)

Finlandia University, Hancock, Michigan, USA
KONE Industrial Ltd Oy, Finland
Kesko Plc, Finland / Oyj
MAC Collection, Finland / MACin kokoelmat
Metso Automation Oy, Finland
Moventas Oy, Finland
Nordic Heritage Museum, Seattle, Washington, USA
Construction Establishment of Defence Administration,
Finland/ Puolustushallinnon rakennuslaitos
Foundation of Raimo Anttila / Raimo Anttilan Säätiö
Art Collection of San Bartolome de Tirajana, Spain /
San Bartolome de Tirajanan kokoelmat, Espanja
Art Collection of State of Finland / Suomen valtion
kokoelmat
Art Collection of City of Tampere, Finland /
Tampereen kaupungin taidekokoelma

Curriculum Vitae
TIMO VUORIKOSKI
Painter, Professor,
Director of the Sara Hildén Art Museum (1979–2006)
Taidemaalari, professori,
Sara Hildénin taidemuseon johtaja (1979–2006)

Born 7th June 1945 in Helsinki
Syntynyt 7.6.1945 Helsingissä

EDUCATION KOULUTUS

1968
MA, University of Helsinki /
Fil.kand., Helsingin yliopisto

1963–1964; 1969–1971
Suomen taideakatemia koulu

1974
Ph. Lic, University of Helsinki /
FL, Helsingin yliopisto

SOLO EXHIBITIONS YKSITYISNÄYTTELYT

1975
Taidesalonki–Konstsalongen, Helsinki, Finland

1980
Taidesalonki–Konstsalongen, Helsinki, Finland

1984
Taidesalonki–Konstsalongen, Helsinki, Finland

1986
Gallery Saskia, Tampere, Finland /
Galleria Saskia, Tampere

1988
Taidesalonki–Konstsalongen, Helsinki, Finland;
Gallery Saskia, Tampere, Finland /
Galleria Saskia, Tampere

1991
Taidesalonki–Konstsalongen, Helsinki, Finland

1992
Kaleva's Artgallery, Oulu, Finland /
Kalevan Taidegalleria, Oulu;
Villa Jankovsky, Kajaani, Finland

1993
Gallery Saskia, Tampere, Finland / Galleria Saskia,
Tampere.

1994
Taidesalonki–Konstsalongen, Helsinki, Finland

1997
“Smokestack is a Symbol of Modernity”,
Häme Museum, Tampere, Finland /
“Savupiippu on modernismin symboli”,
Hämeen museo, Tampere

1998
Taidesalonki–Konstsalongen, Helsinki, Finland

2004
Taidesalonki–Konstsalongen, Helsinki, Finland;
Yellow City, Winter Garden of the Tampere Hall,
Tampere, Finland /
Keltainen kaupunki, Tampere-talon talvipuutarha,
Tampere

2005
Flowers, Art Salon Husa, Tampere, Finland /
Kukkia, Taidesalonki Husa, Tampere

2006
Finnish National Landscape, Art Salon Husa,
Tampere, Finland /
Tamperealaisia kansallismaisemia, Taidesalonki Husa,
Tampere
Taidesalonki–Konstsalongen, Helsinki, Finland;
Gallery Saskia, Tampere, Finland /
Galleria Saskia, Tampere

2007
Stockholm Art Fair, Sweden /
Tukholman Taidemessut

2010
Gallery Saskia, Tampere, Finland /
Galleria Saskia, Tampere

WORKS IN COLLECTIONS TEOKSIA KOKOELMISSA

City of Tampere, Finland / Tampereen kaupunki
Tampere Museum of Contemporary Art, Finland /
Tampereen Nykytaiteen museo
Municipality of Pirkkala, Finland / Pirkkalan kunta
Finnish Paper Workers Union, Helsinki, Finland /
Paperiliitto, Helsinki
The Evangelical Lutheran Congregations in Tampere,
Finland / Tampereen seurakunnat
Särkänniemi Oy, Tampere, Finland
City of Parkano, Finland / Parkanon kaupunki
Collection of newspaper Kaleva, Finland / Kaleva-lehden
taidekokoelma, Oulu
Aine Collection, Tornio Art Musum / Aineen kokoelma,
Tornion taidemuseo
Collection of Yrjö A. Jäntti, Finland / Yrjö A. Jäntin
kokoelma
Sara Hildén Art Museum, Tampere, Finland / Sara Hildénin
taidemuseo, Tampere

COPYRIGHT TAMPERE – THE CITY PORTRAYED IN THE ART OF
JARI ARFFMAN AND TIMO UURIKOSKI

COPYRIGHT TAMPERE – JARI ARFFMANIN JA TIMO UURIKOSKEN
TAMPERE-AIHEISTA TAIDETTA

TR1 Kunsthalle 17 December 2011 – 15 January 2012
TR1 Taidehalli 17.12.2011-15.1.2012

MOUNTED BY
NÄYTTelyn TOTEUTUS
TR1 Kunsthalle and Tampere Art Museum
TR1 Taidehalli ja Tampereen taidemuseo

EXHIBITION GROUP
NÄYTTelyTYÖRYHMÄ
Jari Arffman, Taina Myllyharju,
Virpi Nikkari, Timo Uurikoski

CURATOR
NÄYTTelyN KURAAATTORI
Virpi Nikkari

PUBLICITY AND MARKETING
TIEDOTUS JA MARKKINOINTI
Johanna Kangas

TECHNICAL PLAN
NÄYTTelyTEKNIikka
Mika Pentti, Ilpo Talvio

FRAMING
KEHYSTYKSET
Elna Rantasaari

TR1 Kunsthalle Staff
TR1 Taidehallin henkilökunta

www.tr1.tampere.fi
www.tampere.fi/taidemuseo

EXHIBITION AND CATALOGUE
LAY-OUT AND IMAGE PROCESSING
NÄYTTelyN JA LUETTELOn GRAAFINEN
SUUNNITTELU SEKÄ KUUVANKÄSITTELY
Jari Karppanen, Ikono+Design

CATALOGUE EDITOR
LUETTELOn TOIMITUS
Virpi Nikkari

CATALOGUE TEXTS
LUETTELOn TEKSTIT
Jari Arffman, Pekka Helin,
Taina Myllyharju, Asko Mäkelä,
Virpi Nikkari, Timo Uurikoski

TRANSLATIONS
KÄÄNNÖKSET
Gerard McAlester, Michael Garner,
Roger Luke

PHOTOGRAPHS
VALOKUUVAT
Jari Kuusenaho
Antti Sompinmäki

PUBLISHER
KUSTANTAJA
Tampere Art Museum
Tampereen taidemuseo

PRINTED BY
PAINOPAIKKA
Uammalan kirjapaino Oy, Sastamala, 2011

TAMPERE ART MUSEUM PUBLICATIONS 151
TAMPEREEN TAIDEMUSEON JULKAISUJA 151

ISBN 978-951-609-516-8
ISSN 0872-3746

© Jari Arffman, Timo Uurikoski, kirjoittajat,
kääntäjät, graafinen suunnittelija, valokuvaaja

